

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Κύκνοι αργοτραβάν ελεφαντόβαρκες,
και είν᾽ αχατοστάλαχτες οι αχτίδες,
κοραλλένια είναι τα στέφανα
σε κεχριμπαρόφεγγες πλεξίδες.
Μαργαρένια λίμνη ονειροζή
νούφαρα και υδροχαρίδες·
γύρω από πιοτά μελίχρυσα μεθάν
ξωτικές γαλανοφρύδες.
Αντρειωμένοι καβαλλάρηδες
φεύγουν σέρνοντας πεντάμορφες...
Σαϊτευτής προβάλλεις όμως
και τα πλήθια μάγια καταλείς,
κ᾽ ένα μάγο αφῆνεις μας, το φως,
ο Θεός ο αρματοδρόμος!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΟΤΙΟ ΑΦΡΙΚΗ

Υστερία υποκρισίας και μίσους εναντίον των Λευκών Πατριωτών της Νοτίου Αφρικής έχει καταλάβει όλους τους μαρξιστές, δημοκράτες, φιλελεύθερους και γενικά τους «ανθρωπιστές» τον τελευταίο καιρό. Απέναντι σ᾽ αυτό το τόσο σπουδαίο και επίκαιρο θέμα οφείλουμε και θα λάβουμε θέση.

Κατ᾽ αρχάς πρέπει να πούμε ότι οι κάτοικοι της Νοτίου Αφρικής δεν είναι αποικιοκράτες όπως πιστεύουν όλοι σχεδόν σήμερα, αλλά φτωχοί, καταδιωκόμενοι, θύματα των θρησκευτικών διωγμών της Ευρώπης στην περίοδο της μεταρρυθμίσεως. Πήγαν σε μια χώρα ακατοίκητη, γιατί ακατοίκητη ήταν τότε η Νότιος Αφρική, δημιούργησαν μια πατρίδα και έδωσαν ψωμί και δουλειά στους νέγρους, που πήγαν εκεί από την Κεντρική Αφρική και που δεν είναι γηγενείς αυτής της χώρας. Αυτό βέβαια δεν έχει καμιά σημασία για τους «ανθρωπιστές». ΄Οπως καμιά σημασία γι᾽ αυτούς δεν είχαν και οι βομβαρδισμοί της Δρέσδης και του Αμβούργου στα 1944-45. ΄Οπως δεν είχε καμιά σημασία γι αυτούς η Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Κι όπως δεν είχε καμιά σημασία η σφαγή των Κοζάκων από τους Μπολσεβίκους του Στάλιν το 1945. ΄Οχι μόνο δεν ήσαν αποικιοκράτες οι κάτοικοι της Νοτίου Αφρικής, οι Μπόερς, αλλά έδωσαν και σκληρούς αντιαποικιοκρατικούς πολέμους εναντίον των ΄Αγγλων. Ποιος δεν έχει ακούσει για τους πολέμους των Μπόερς κατά των ΄Αγγλων το 19ο αιώνα; Ποιος γνωρίζει ότι τα πρώτα στρατόπεδα συγκεντρώσεως έγιναν από τους ΄Αγγλους για τους Μπόερς; Ποιος γνωρίζει για τη μεγάλη σφαγή του Ντέρμπαν στο 19ο αιώνα, όταν οι Ζουλού κατέσφαξαν 38 χιλιάδες λευκά γυναικόπαιδα; ΄Ολα αυτά όμως δεν έχουν καμιά σημασία για τους μεγάλους μας «ανθρωπιστές».

΄Οπως δεν είχε και δεν έχουν γι αυτούς καμιά σημασία οι αγνοούμενοι της Κύπρου του ᾽74, οι σφαγιασθέντες της Σμύρνης το ᾽22, οι βανδαλισμοί των Τούρκων στην Πόλη στα 1955.

Καμιά σημασία δεν έχει γι᾽ αυτούς το γεγονός πως μέσα στους «κακούς» λευκούς της Νοτίου Αφρικής βρίσκονται και 100 χιλιάδες ΄Ελληνες.

Για ΄Ελληνες θα μιλάμε τώρα όταν υπάρχουν τα αδέλφια μας οι Ζουλού και οι Σούτου, οι «ένδοξες» αυτές φυλές με τον τόσο σπουδαίο πολιτισμό;

Το να είσαι λευκός σήμερα για τους «ανθρωπιστές» είναι μειονέκτημα, το πνεύμα αυτοκαταστροφής της Λευκής Φυλής έχει απλωθεί παντού. Η ισότητα πρέπει να θριαμβεύσει παντού. Και η Νότιος Αφρική δίνει ένα κακό παράδειγμα. Η παγκόσμια Αυτοκρατορία απαιτεί την ισοπέδωση, η συμμορία των Ιακώβ και των Ισαάκ θέλει όλοι οι δούλοι των μηχανισμών του Χρήματος να είναι μεταξύ τους ίσοι.

Η Νότιος Αφρικής χαλάει τη γενική εικόνα και γι᾽ αυτό πρέπει να καταστραφεί.

Το θέμα είναι τεράστιο. Το γεγονός ότι οι νέγροι της Νοτίου Αφρικής, οι «υπόδουλοι», είναι οι νέγροι με το ανώτερο μορφωτικό και βιοτικό επίπεδο σε ολόκληρη την Αφρική δεν έχει καμιά σημασία για τους «ανθρωπιστές» μας. Προτιμότερη είναι γι᾽ αυτούς η αμφίβολη «ελευθερία» και η πείνα σε καθεστώτα τύπου Μεγκίστου και Μποκάσα παρά η πολιτική του Απαρτχάιντ.

Τα επιχειρήματα και οι αποδείξεις που θεμελιώνουν τις θέσεις μας είναι ατέλειωτες, πολύ φτωχές όμως για να πολεμήσουν την πλύση εγκεφάλου που έχουν επιβάλλει οι κρατούντες, οι «ανθρωπιστές». Γι αυτό πέρα από επιχειρήματα και αναλύσεις δηλώνουμε:

Είμαστε με τους Λευκούς στη Νότιο Αφρική γιατί είμαστε Λευκοί, τι πιο απλό, τι πιο φυσικό.

Είμαστε με το μέρος των Λευκών για τον ίδιο λόγο όπου οι Λύκοι είναι με το μέρος των Λύκων, και οι Αετοί με το μέρος των Αετών.

Αυτή βέβαια η μεγάλη και απλή αλήθεια δεν έχει καμιά θέση στην «περίπλοκη» και υστερόβουλη σκέψη των «ανθρωπιστών». Η λογική φθίνει, τα επιχειρήματα αδυνατούν, εμείς όμως που έχουμε το θάρρος της γνώμης μας θα έχουμε την παρρησία να πούμε αυτό που οι άλλοι με υποκρισία αρνούνται.

Πιστεύουμε στη βία και στην επιβολή αφού πια με τους εχθρούς μας δεν υπάρχει δρόμος συνδιαλλαγής, αφού ο αγώνας γίνεται πια για την επιβίωση. Γι αυτό λοιπόν πιστεύουμε πως η Λευκή Φυλή θα νικήσει, η Νότιος Αφρική θα παραμείνει πολιτισμένη, οι νέγροι υπάνθρωποι θα κρατηθούν στη φυσική τους θέση, στην υποταγή.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 7 - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1986
Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Μετά το δημοσίευμα στο 36ο τεύχος του περιοδικού ΕΝΑ (4-9-1986) στον κ. Λακόπουλο αρθρογράφο του ΕΝΑ και στο πρόσωπο αυτού προς κάθε «από έδρας», «πάνσοφο», «τίμιο» και «ανθρωπιστή» «φωτολουσμένο» ελευθεροτύπη. Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε πέρα από κάθε προπαγανδιστική μεθοδολογία. Προσπαθώντας να διεισδύσουμε στους ψυχοπαθολογικούς μηχανισμούς που εξωθούν ένα ζωντανό φυσιολογικό «νέο» άνθρωπο που δημοσιογραφεί να καταντάει πομπός αποπληροφόρησης, γκρανγκινιολικής παραφιλολογίας και φαλκιδευτής κάθε αλήθειας (που ίσως δε γνωρίζει τελικά στην ολότητά της), όταν αναφέρεται στον εθνικοσοσιαλισμό, είτε για χθες, είτε για σήμερα. Σε δόξα της «ελεύθερης έκφρασης», για λόγους πρωτοτυπίας (στ᾽ αλήθεια παρωχημένης μετά από χιλιάδες εμπαθείς λιβέλλους) και παρά το ότι είναι (τουλάχιστον όπως οι ίδιοι με πάθος κραυγάζουν) δικαίωμα αναφαίρετο του κάθε ένα μας να έχει τη γνώμη του σε μια ελεύθερη πολιτεία, όσοι έχουν ένα βήμα στον τύπο μπορούν να εκφράζουν τις γνώμες τους χρησιμοποιώντας το οποιουδήποτε χρώματος (τους βολεύει ή τους πληρώνει) παραμορφωτικό πρίσμα. Μέσα σε μια αφηγηματική σαλάτα όπου αναμειγνύονται τσιτάτα, αφορισμοί και ευχολογία του γράφοντας με σκόπιμα και έντονα κρινόμενες βουβές φυσικά γραμμές μας, διαπιστώνει κανείς την ψυχική φόρτισή του ενάντια στην ιδεολογία μας. Εκτονώνεται ο «ελεύθερος» αυτός άνθρωπος δίνοντας γκροτέσκες περιγραφές φανταστικών ναζί που ίσως είδε στον ύπνο του σε εφιάλτες, μιλάει για το «φιλικό πρόσωπο» του ναζισμού (αποφεύγοντας τον όρο Εθνικοσοσιαλισμός ίσως γιατί τρομάζει στην ιδέα πως είναι ο αληθινός σοσιαλισμός, μήτε κόκκινος - «υπαρκτός», μήτε πράσινος - ανύπαρκτος μήτε ροζ για αμφισεξουαλικούς πλουτοκράτες), περιορίζει λεκτικά το έντυπό μας σαν «περιοδικάκι» —σκόπιμα ξεχνώντας ότι φυσικά δε μας πατρονάρει το μεγάλο κεφάλαιο όπως θα ήθελε για να μας βρίζει, φωνασκεί για συμμορίτες —που τους είδε;— δίνει ένα μικρό ιστορικό του φερόμενου σαν εθνικιστικού χώρου και τέλος χρησιμοποιώντας οχετό «καθωσπρέπει» χαρακτηρισμών στολίζει εδάφια του περιοδικού μας. Πρέπει εδώ να δηλώσουμε την αναφορά στον «αείμνηστο» Δημήτρη Ευρυγένη της Ν.Δ. (και να όπου ο Μάλθους ξαναφιλιέται με τον Μαρξ) σαν ορόσημο της ενεργούς συνείδησης των δημοκρατών μας. Εκεί στ᾽ αλήθεια ξενιζόμαστε από το γεγονός ότι αποδέχονται το σφοδρό αντικαπιταλισμό μας και επίσης από το ότι δε μπορούν να αντιληφθούν πόσο εχθρικούς μας βρίσκει η όποια ξενοκίνητη δικτατορία (είτε του Ιάν είτε του Τζώννυ). Μασώντας διαρκώς την τσίχλα του φασιστικού κινδύνου φαίνεται πως τελικά κόλλησε και στο μυαλό τους. Ενοχλείται ο δημοσιογράφος γιατί κάποιοι από φιλολογικά ενδιαφέροντα!! ανακάλυψαν τον γίγαντα του πνεύματος Ezva Round (που οι άσπιλες δημοκρατικές συνειδήσεις έστειλαν σε κλουβί και στο ψυχιατρείο) και από φιλοσοφική διάθεση τον Νίτσε και τους Ιταλούς φουτουριστές· μα αγνοεί ότι πολλοί ανακάλυψαν όχι μόνο αυτούς αλλά ακόμη τους Resemberg, Brasillac, Evola, Bardeche, Kloe, Günther, Γιαννόπουλο, Δραγούμη, Sombart, Span, Στεφανίδη, Γκριλεντσόνι, Κυριακίδη, Darre, Rivera... Πως εκατοντάδες αφυπνισμένοι νέοι ξεθάβουν τα αφορισμένα, τα απαγορευμένα από την αστομαρξιστική ιερή εξέταση βιβλία, μελετούν, συγκρίνουν, συσχετίζουν και προβληματίζονται. Δίχως υστερία και προκατάληψη με οδηγό την αναστημένη γνώση μελετούν και διδάσκονται από Λένιν, Στάλιν, Μάο (εδώ είναι που ο δημοσιογραφικός νεοσσός μας αποδιοργανώνεται), ώστε στην Ιταλία οι αστοί να κατηγορούν την «τρίτη θέση» και τις εκδόσεις Ar για ναζι-μαοϊσμό (είναι πιο φαντασιώδεις και λογοτέχνες οι Ιταλοί δημοσιογράφοι). Ναι δεχόμαστε πως ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι δόγμα είναι θρησκεία, του Αίματος και της Γης (σίγουρα πιο αληθινή από τις θρησκείες του παραδείσου, του πλούτου και της νομοτέλειας).

Τρομάζει ο αρθρογράφος και σίγουρα θά ᾽νοιωσε ρίγη όταν ένας 14χρονος νεαρός του απάντησε στο ερώτημα «γιατί είναι φασίστας;» με τη φράση «γιατί είμαι επαναστάτης». Τον καταλαβαίνουμε απόλυτα τον γράφοντα, είχε την εμπειρία κάποιου που συναντάει ανθρώπους ικανούς σήμερα να πιστεύουν!

Τελειώνει το άρθρο (;) του με τα παρακάτω λόγια:

[Ναζί «χρυσές Αυγές», «σκίνχεντς», «΄Αρειοι» ονόματα εφιαλτικά που ξυπνούν οδυνηρές μνήμες. Τίτλοι που δυστυχώς ξανακούγονται στις ημέρες μας κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου για το μέλλον. Λέξεις που σημαίνουν βία και οπισθοδρόμηση. Ατμόσφαιρα που εγκυμονεί ανησυχία. Πρόβλημα που τώρα γεννιέται και σε λίγο θα απειλεί. Θα το αντιμετωπίσουμε;]. Ανησυχία γιατί και σε ποιους; Μήπως στο διεθνή εβραιοσιωνισμό και τους ντόπιους μισθοφόρους του, μήπως στο κοινωνικό και πνευματικό κατεστημένο και τους έκφυλους πλουτοκράτες, μήπως στις εμπαιζόμενες εργατικές μάζες που εξαπατούν άθλιοι ινστρούκτορες; Ας σταματήσεις κ. Λακόπουλε και οι όμοιοί σου το «παραμύθι του κακού Χανς». Τα χρόνια περνούν, ξεφτίζουν οι αλήθειες —όπως εκείνη του χασάπη ελασίτη— πολύ πιο εύκολα θα σβήσουν τα ψέμματα.

Ο κόσμος σου νικητής της μάχης πριν 40 χρόνια δε σας προσέφερε ούτε λευτεριά, ούτε ισότητα ούτε ευμάρεια, μονάχα καταρρέει σ᾽ ένα μάτσο από βρωμερά σκουπίδια σ᾽ Ανατολή και Δύση. Παραδέξου πως αυτό σ᾽ ενοχλεί. ΄Οσο για την απορία σου γιατί 40 χρόνια μετά υπάρχουν εθνικοσοσιαλιστές, σου απαντάμε με τα λόγια ενός συναγωνιστή μας εργάτη στου μπολσεβίκου που όλος απορία τον ρωτούσε γιατί δεν είναι μαζί τους: «Μια εικόνα όπως λένε οι Κινέζοι λέει περισσότερα από χίλιες λέξεις. Κι εγώ έχω τυπωμένη στο μυαλό μου μια εικόνα όπου χιλιάδες λεύτεροι, ρωμαλέοι εργάτες μαζί με νεολαίους, στρατιώτες, γυναικόπαιδα ζητωκραύγαζαν έναν ΄Ανδρα, ένα Λαό, μια Πατρίδα.

Alfred Rosenberg

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Σ΄ αυτήν την έκλυτη Ρώμη, χωρίς φυλετική ταυτότητα, έφθασε ο Χριστιανισμός. Αυτός έφερνε μαζί του μία αντίληψη, η οποία και κυρίως εξηγεί την νίκη του: το αμαρτωλόν του κόσμου και σε συνδυασμό με αυτό, το κήρυγμα της χάριτος. Το δόγμα του προπατορικού αμαρτήματος θα ήταν ακατανόητο σε έναν λαό με αδάμαστο φυλετικό χαρακτήρα, επειδή σε ένα τέτοιο ΄Εθνος ζει η σταθερή πεποίθηση στον εαυτό, καθώς και στην ιδία βούληση που γίνεται αντιληπτή ως ένα πεπρωμένο. Οι ήρωες του Ομήρου γνωρίζουν τόσο λίγο την αμαρτία, όσο οι αρχαίοι Ινδοί και οι Γερμανοί του Τακίτου και του έπους του Θευδέριχου.

Αντιθέτως το διαρκές αίσθημα της αμαρτίας είναι ένα φαινόμενο που προσιδιάζει στο φυσικό μπαστάρδεμα. Η φυλετική εντροπή παράγει πολλούς χαρακτήρες με έλλειψη κατευθύνσεως της σκέψεως και της δράσεως, εσωτερική ανασφάλεια, αίσθηση ότι όλη η ύπαρξη είναι το «βραβείο» του σφάλματος και όχι ένα μυστηριωδώς αναγκαίο καθήκον της αυτοδιαμορφώσεως.

Αυτή η αίσθηση όμως ανακινεί αναγκαστικά την επιθυμία μιας χάριτος ως μοναδικής ελπίδας για λύτρωση από την αιμομικτική ύπαρξη.

΄Ηταν εν τούτοις φυσικό σε ωρισμένες περιπτώσεις, να προσπαθήσει η Ρώμη να προστατεύσει ότι της είχε απομείνει από τον χαρακτήρα της, ακόμη περισσότερο όταν ο επελαύνων Χριστιανισμός, εκτός από την θρησκευτική του διδασκαλία, αποτελούσε ένα πολιτικό ρεύμα τόπου προλεταριομηδενιστικού. Οι διωγμοί των Χριστιανών που τόσο υπερβολικά περιγράφονται ως αιματηρότατοι, δεν ήσαν, όπως υποστηρίζει η Εκκλησία μέσω των κατά καιρούς ιστοριογράφων της, καταπιέσεις της ελευθερίας της γνώμης (η Αγορά ήταν ελεύθερη για όλους τους Θεούς), αλλά η κατάσταση ενός πολιτικού φαινομένου που εκρίνετο επικίνδυνο για την Πολιτεία. Η εισαγωγή των Δογματικών Συμβουλίων, της Ιεράς Εξετάσεως και της Πυράς με σκοπό την εκμηδένιση των Ψυχών, έμεινε αποκλειστικότατα της Εκκλησίας στην Παυλιανο - Αυγουστινική μορφή της. Η κλασσική αρχαιότης των Αρίων δεν εγνώρισε ποτέ κάτι παρόμοιο και ο γερμανικός κόσμος ξεσηκώθηκε πάντοτε εναντίον κάθε τέτοιου «συριακού» φαινομένου.

Ο εκκλησιαστικός Χριστιανισμός έθεσε κυρίως στο στόχαστρο του τον Διοκλητιανό. Ο ηγεμών αυτός ήταν πράγματι ταπεινής καταγωγής, αλλά πιθανότατα ημιγερμανός με λευκόχρωμο δέρμα και γαλανά μάτια, ένας προσωπικά άμεμπτος άνδρας που σεβόταν τον Μάρκο Αυρήλιο και διήγε έναν υποδειγματικό οικογενειακό βίο. Σε όλα τα καταγραφέντα μέτρα, ο Διοκλητιανός εδείχθη αρκετά μετριοπαθής και εχθρός κάθε περιττής ταλαιπωρίας των πολιτών της Αυτοκρατορίας του, ένας άνθρωπος θρησκευτικά ανεκτικός που διέταξε την δίωξη μόνον των εγκαστριμύθων, των ψευδομάντεων και των Αιγυπτίων μάγων. Ο Αυτοκράτωρ Ταλληνός είχε αναγνωρίσει την χριστιανική λατρεία (259), χριστιανικά κτίρια μπορούσαν να ανεγερθούν αμέσως. Αυτό όμως που εμπόδιζε μία οργανική ανάπτυξη ήταν, κατά πρώτο λόγο, οι διαμάχες των επισκόπων μεταξύ τους.

Ο Διοκλητιανός εξαίρεσε τους χριστιανούς στρατιώτες του από κάθε συμμετοχή σε παγανιστικές θυσίες και ζήτησε αποκλειστικά πολιτική και στρατιωτική πειθαρχία. Ακριβώς σε αυτό το πεδίο, εν τούτοις, οι ηγέτες της αφρικανικής εκκλησίας τον προκαλούσαν σε τέτοιο σημείο ώστε ωρισμένοι επίστρατοι, επικαλούμενοι τον Χριστιανισμό, αρνούντο να εκπληρώσουν την θητεία τους. Παρά τις φιλικές συστάσεις ένας ειρηνιστής της εποχής επαναστάτησε, για να εκτελεσθεί τελικά για εξέγερση. Αυτά τα απειλητικά συμπτώματα, ανάγκασαν τον Διοκλητιανό να απαιτήσει την συμμετοχή και των Χριστιανών σε όλες τις θρησκευτικές τελετές του Κράτους. Οι Χριστιανοί που δεν συμμετείχαν δεν εδιώκοντο ακόμη, αλλά η συμμετοχή τους σήμαινε την απαλλαγή τους από την στρατιωτική θητεία. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν ξέφρενη μανία και περιφρόνηση από της πλευράς των «χριστιανών», των οποίων οι διαχωριστικές τάσεις και ο ανάλογος αγών απειλούσαν και κατ΄ άλλο τρόπο την κοινωνική ζωή. Η Πολιτεία αναγκάσθηκε τελικά να προστρέξει σε αμυντικά μέτρα για την αυτοπροστασία της, όπως ακριβώς η σημερινή Γερμανία (1930 περίπου), η οποία αν δεν θέλει να βουλιάξει παντελώς, οφείλει να εκμηδενίσει το ειρηνιστικό κίνημα.

΄Ομως ακόμη κι αυτήν τη φορά ο Διοκλητιανός δεν επέβαλε στους ανατροπείς την ποινή του θανάτου —όπως είχε διατάξει να γίνεται στην περίπτωση εμπορικής απάτης, αλλά μονάχα τον υποβιβασμό στην τάξη των δούλων. Η απάντηση ήταν μία εξέγερση και ο εμπρησμός του αυτοκρατορικού ανακτόρου. Σε όλη την Αυτοκρατρία άρχισαν να αναφαίνονται, η μία μετά την άλλη, προκλήσεις εκ μέρους των χριστιανικών κοινοτήτων, οι οποίες μέχρι τότε έμειναν ανενόχλητες και γι΄ αυτό έντονα θρασείς. Οι τρομεροί διωγμοί του «τέρατος» Διοκλητιανού, όπως μας παρουσιάσθηκαν κατόπιν, ήσαν εννέα (9) εκτελέσεις επαναστατών και στην επαρχία που αποτελούσε την έδρα της πιο έντονης αντιστάσεως, την Παλαιστίνη, δεν ξεπέρασαν τις 80 εκτελέσεις. Ο «χριστιανικότατος» Δούξ της ΄Αλμπα εσφαγίασε, μόνον στις μικρές Κάτω Χώρες, 100.000 αιρετικούς.

΄Ολα αυτά αξίζει να τα ανακαλέσουμε στην μνήμη μας, για να σπάσουμε ακόμα μία φορά την ύπνωση μιας συστηματικής ιστορικής παραχαράξεως. ΄Ετσι ακόμη και ο Ιουλιανός, ο επονομαζόμενος Αποστάτης, που πάντοτε διεκήρυττε υπέρ της ισονομίας ως προς τη λατρεία, παρουσιάζεται με διαφορετικό φως, αφού αυτός δεν απέφυγε να πολεμήσει εναντίον των Διδασκάλων «εκπροσώπων του Θεού» με βάσει τον δικό του ευλαβικό τρόπο σκέψεως. ΄Αλλωστε εγνώριζε περί τίνος επρόκειτο όταν έγραφε: «Το Κράτος μας παρ΄ ολίγον να καταστραφεί, εξ αιτίας της τρέλλας αυτών των Γαλιλαίων. Τώρα χάρις στους θεούς έρχεται η Σωτηρία. Θέλουμε επομένως να τιμήσουμε τους θεούς και κάθε πόλη, στην οποία υπάρχει ακόμη ευσέβεια». Αυτό ήταν δικαιολογημένο, αφού, μόλις μέσω του Κωνσταντίνου, ο Χριστιανισμος έγινε επίσημη θρησκεία του Κράτους, παρουσιάσθηκε τρομερό το πνεύμα του μίσους της Παλαιάς Διαθήκης: επικαλούμενοι την Π. Διαθήκη οι Χριστιανοί απαιτούσαν την εφαρμογή των ποινών που διεγράφοντο σ΄ αυτήν εναντίον της ειδωλολατρείας. Κατ΄ απαίτησιν τους έκλεισαν οι ναοί του Διός στην Ιταλία (εξαιρέσει αυτού της Ρώμης). Γίνεται κατανοητός λοιπόν ο μεγάλος στεναγμός του Ιουλιανού και μ΄ όλα αυτά γίνεται φανερό ότι η ιστορία πρέπει να ξαναγραφτεί επίσης και στην περίπτωση της ανόδου του χριστιανισμού, καθώς και ότι ο επίσκοπος Ευσέβιος δεν αποτελεί ιστορική πηγή.

Ο Χριστιανισμός, όπως εισήχθη στην Ευρώπη, μέσω της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, προέρχεται από πολλές ρίζες, που δεν είναι του παρόντος να εξετάσουμε. Θα κάνουμε μόνον λίγες παρατηρήσεις.

Η μεγάλη προσωπικότητα του Ιησού Χριστού, όσο μπορεί να διαφανεί από τις διάφορες πηγές, παραμορφώθηκε, αμέσως μετά τον θάνατό του, και αναμίχθηκε με όλη την σύγχιση της Μεσανατολικής, αφρικανικής και συριακής ζωής. Στην Μ. Ασία οι Ρωμαίοι ασκούσαν μία σθεναρή διακυβέρνηση και συνέλεγαν άκαμπτα τους φόρους τους. Στον καταπιεσμένο πληθυσμό ανεδύθη αναπόφευκτα η ελπίδα για έναν ηγέτη και απελευθερωτή των σκλάβων: αυτός ήταν ο θρύλος του Χριστού. Από την Μ. Ασία ο μύθος του Χριστού έφθασε στην Παλαιστίνη, όπου ενθουσιωδώς υιοθετήθηκε συσχετιζόμενος με εκείνον του Μεσσίου, για να μεταφερθεί τελικά στην προσωπικότητα του Ιησού. ΄Εβαλαν λοιπόν στο στόμα του, εκτός από τις δικές του διδασκαλίες, και τα λόγια και κηρύγματα των προφητών της Μ. Ασίας και αυτό με την μορφή μιας παραδόξου μεγάλης προσφοράς θυσιαστηριακών απαιτήσεων, κατά το παράδειγμα του συστήματος των 9 επιταγών που είχαν ήδη υιοθετηθεί από τους Εβραίους με την μορφή των 10 εντολών. ΄Ετσι η Γαλιλαία ενώθηκε με ολόκληρη την Συρία και την Μ. Ασία.

Το χριστιανικό ρεύμα που ανέτρεπε τον αρχαίο τρόπο ζωής, φάνηκε στον Φαρισαίο Παύλο ιδιαίτερα χρήσιμο και πολλά υποσχόμενο. Σχετίσθηκε με αυτό με ξαφνική αποφασιστικότητα και οπλισμένος με έναν αδάμαστο φανατισμό, κήρυξε την παγκόσμια διεθνή επανάσταση εναντίον της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Οι διδασκαλίες του αποτελούν μέχρι σήμερα, παρά κάθε προσπάθεια να διασωθούν, την πνευματική βάση του Ιουδαϊσμού, και την ίδια στιγμή την ταλμουδικοανατολική όψη της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, αλλά ακόμη και της Λουθηρανικής. Ο Παύλος εχάραξε τελικά τον δρόμο για το φυλετικό χάος του αρχαίου κόσμου πράγμα που δεν θα αποδεχθούν ποτέ εκκλησιαστικοί κύκλοι, με δεδομένο τον διεθνή αντίκτυπο της καταπνιγείσης ιουδαϊκής εθνικής εξεγέρσεως και οι Εβραίοι κάτοικοι της Ρώμης το εγνώριζαν καλά σίγουρα, για να του παραχωρούν την Συναγωγή τους για τους προπαγανδιστικούς λόγους του.

Το γεγονός ότι ο Παύλος (παρά περιστασιακές επικρίσεις του Ιουδαϊσμού) εγνώριζε καλά ότι εστήριζε, εν τούτοις, έναν Εβραϊκό σκοπό, φαίνεται από ωρισμένα τμήματα των επιστολών του, πραγματικά ιδιαίτερα ειλικρινή:

«Η επιμονή προήλθε από ένα μέρος του Ισραήλ, μέχρι του σημείου που θα ενωθούν με αυτό μέγα πλήθος εθνικών και κατόπιν όλο το Ισραήλ θα λυτρωθεί. Εκείνοι, οι εκλεκτοί και οι αγαπημένοι των Πατέρων. Αυτοί είναι τα τέκνα του Ισραήλ, στους οποίους ανήκει η κληρονομιά, το μεγαλείο, οι συμμαχίες, η νομοθεσία, οι υποσχέσεις (διαθήκες) και από τους οποίους προέρχεται κατά το σώμα ο Χριστός...

Αν ο εθνικός αποκόπηκε από την φυσική αγριελιά και εμβολιάσθηκε αντίθετα με την φύση σε ευγενικό φυτό, κατά μείζονα λόγο εκείνοι, που η φύση τους ταιριάζει καλύτερα, θα εμβολιασθούν στο αρχικό τους δένδρο».

Από αυτό το γενικό μπασταρδεμα, την ανατολικοποίηση και ιουδαιοποίηση του Χριστιανισμού έμεινε αμόλυντο το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, που ακόμη απέπνεε αριστοκρατικό αέρα. Περί το 150 αναδύεται ο ΄Ελλην Μαρκίων για να υποστηρίξει την αρία αντίληψη μιας κοσμικής τάξεως βασισμένης σε οργανική αρχή και στην ιεραρχία, εν αντιθέσει προς την σημιτική φαντασίωση μιας αυθαίρετης θείας δυνάμεως και του απεριόριστου δεσποτισμού της. Απορρίπτει ως εκ τούτου ακόμη και τον «κώδικα» ενός τέτοιου ψευδοθεού, δηλαδή την λεγόμενη Παλαιά Διαθήκη. Μερικοί Γνωστικοί προσπάθησαν να κάνουν κάτι παρόμοιο. Μολαταύτα η Ρώμη, εξ αιτίας της φυλετικής της αποσυνθέσεως, πουλημένη ανεπανόρθωτα στην Αφρική και τη Συρία, κάλυψε την απλή προσωπικότητα του Ιησού Χριστού και ανέμιξε το όψιμο ρωμαϊκό ιδεώδες της παγκοσμίου Αυτοκρατορίας με την ιδέα της παγκοσμίου υπερεθνικής εκκλησίας.

Ο αγών των πρώτων μετά Χριστόν αιώνων, μπορεί να γίνει κατανοητός μόνον ως ένας αγών διαφορετικών φυλετικών ψυχών μπροστά στο πολυκέφαλο φυλετικό χάος, όπου η συρομεσανατολική νοοτροπία με τις προλήψεις, την δεισιδαιμονία και τα αισθησιακά «μυστήρια» της, συνένωσε πίσω της ό,τι χαοτικό, περιφρονημένο και διαλυμένο υπήρχε, σφραγίζοντας τον Χριστιανισμό με τον αντιφατικό χαρακτήρα, από τον οποίο και σήμερα ακόμη υποφέρει.

΄Ετσι μία θρησκεία αποτυπωμένη σε μία μακαριότητα δειλών και προστατευμένη από την μεγάλη, διαστρεβλωμένη όμως, προσωπικότητα του Ιησού Χριστού, εισέδυσε στην Ευρώπη. (Εις ότι αφορά την προέλευση του Ιησού, δεν υπάρχει, όπως ήδη παρατήρησαν οι Τσάμπερλαιν και Ντέλιτς, η παραμικρή σοβαρή αιτία για να παραδεχθούμε ότι ήταν εβραϊκή, παρότι μορφώθηκε σε εβραϊκούς διανοητικούς κύκλους. Στο έργο

του Δρ. Ε. Γιούνγκ «η ιστορική προσωπικότητα του Ιησού», Μόναχο, 1924, υπάρχουν ωρισμένες ενδιαφέρουσες, αλλά υποθετικές αναφορές για το αντίθετο. Από καθαρώς επιστημονικής απόψεως, η προέλευση του Ιησού θα παραμείνει πιθανότατα αναπόδεικτη δια παντός. Θα πρέπει να μας αρκέσει η αναγνώρισης της πιθανότητος μιας μη εβραϊκής καταγωγής. Η μυστικιστική διδασκαλία, παντελώς μη εβραϊκή, του «εν ημίν βασιλείου των ουρανών» ενισχύει αυτήν την παραδοχή. [Σ.Σ.]. (Νεώτερες εργασίες καθώς και αρχαιολογικά ευρήματα, όπως τα χειρόγραφα της Νεκράς θαλάσσης, ενισχύουν κατά πολύ την άποψη της μη εβραϊκής καταγωγής του Ιησού [Σ.Μ.]).

Η γέννηση του Χριστιανισμού, θρεμμένου από διάφορες πηγές, δείχνει μία περίεργη εσωτερική σχέση μεταξύ αφηρημένης πνευματικότητας και δαιμονιακής μαγείας, με ιδιαίτερη επιμονή και παρά τα άλλα ρεύματα που επίσης είχαν συλλεγεί σ΄ αυτόν. Η ιδέα της Τριάδος, π.χ., ήταν χαρακτηριστική σε πολλούς λαούς της Μεσογειακής Λεκάνης με την μορφή του Πατρός, της Μητρός και του Υιού και επί πλέον, με την αναγνώριση ότι: «΄Ολα διαιρούνται σε τρία» (οι καταστάσεις ενώσεως της απλής ή μοναδικής ύλης). Η Μητέρα συμβόλιζε την γεννήτρα γη, ο Πατήρ την φωτεινή δημιουργική δύναμη. Στην θέση της Μητρός παρεισέφρυσε τώρα το «΄Αγιο Πνεύμα» με συνειδητή απόσταση από το καθαρώς σωματικό, το πνεύμα (Ελληνικά στο πρωτότυπο. Σ.Μ.) των Ελλήνων, το Πράνα των

Ινδών. Αυτή η τονισμένη πνευματικότης δεν ήταν πολικώς καθωρισμένη από μία οργανική ζωή, δηλαδή δεν εβασίζετο σε μία εθνικοφυλετική μορφοποίηση, αλλά αποτελούσε μία δύναμη χωρίς φυλή. «Εδώ δεν υπάρχουν Έλληνες ή Εβραίοι, δεν υπάρχουν σκλάβοι ή ελεύθεροι, δεν υπάρχουν άνδρες ή γυναίκες», γράφει ο Παύλος προς Γαλάτας (τελευταία υπολείμματα μιας μεγάλης μεταναστεύσεως Κελτών από την κοιλάδα του Δουνάβεως μέχρι την Μ. Ασία). Με βάση αυτόν τον μηδενισμό που αρνείται κάθε τι οργανικό, απαιτεί κατόπιν την πίστη στον Χριστό, δηλαδή μία ανατροπή όλων των δημιουργικών αξιών του Ελληνικού και Ρωμαϊκού πολιτισμού, η οποία εν τούτοις, είχε ήδη λάβει χώραν, εξ αιτίας της τελείας διαλύσεως τους και χάρις στην ισχυρή του αποκλειστικότητα περισυνέλεξε γύρω του τελικά τους ανθρώπους που είχαν χάσει κάθε κατεύθυνση και καθοδήγηση.

Ένα περαιτέρω βήμα προς την άρνηση της φυσικής προσκολλήσεως πραγματοποιήθηκε με την δογματοποίηση της γεννήσεως της Παρθένου, που συναντάται στον ηλιακό μύθο σε όλους τους λαούς, από τις νήσους των θαλασσών του Νότου, μέχρι την Βόρεια Ευρώπη. Δίπλα όμως σ΄ αυτήν την αφηρημένη πνευματική οντότητα φιγουράριζαν όλοι οι μάγοι της Συρίας, της Μ. Ασίας και της Αφρικής. Οι δαίμονες που εκδίωξε ο Χριστός και εισήλθον στους χοίρους, η γαλήνευση κατόπιν διαταγής του της ταραγμένης θαλάσσης, η «πιστοποιημένη» Ανάσταση και Ανάληψή του στους ουρανούς μετά τον μαρτυρικό του θάνατο, όλα αυτά ήσαν το πραγματικό, «αληθινό» σημείο εκκινήσεως του Χριστιανισμού και παράγει, χωρίς αμφιβολία, μεγάλες δυνάμεις πόνου. Δεν άρχιζε επομένως ο κόσμος από την ζωή του «Σωτήρος», αλλά από τον θάνατό του και τις εκπληκτικές επιπτώσεις του, μοναδικό κίνητρο των παυλιανών Επιστολών. Ο Γκαίτε, εν τούτοις αισθάνθηκε ως σημαντική την ίδια ακριβώς την ζωή, όχι τον θάνατο, του Χριστού, δίνοντας κατ΄ αυτόν τον τρόπο μαρτυρίες της ψυχής της γερμανικής Δύσεως, του ΘΕΤΙΚΟΥ Χριστιανισμού, εν αντιθέσει προς τον ΑΡΝΗΤΙΚΟ της θεοκρατίας και της τσαρλατανικής μαγικής τρέλλας, αποκυημάτων ετρουσκο-ασιατικής φαντασίας.

Όπως εξετέθη και ανωτέρω (2ο κεφ.), είναι ανόητο και παραπλανητικό να αναπαριστά κανείς, όπως κάνουν οι λόγιοί μας, τις μεταμορφώσεις της ελληνικής ζωής, ως εάν αυτή εξελίσσετο από τις χθόνιες θεότητες σε εκείνες του φωτός, από την μητριαρχία στην πατριαρχία. Άλλο τόσο ψευδές είναι όταν γίνεται λόγος για μία αντίληψη απλοϊκο - λαϊκή, που δήθεν ανήλθε μέχρι την υψηλή σκέψη. Μάλλον, κοντά στην αντιχθόνια σύγκρουση κατά την όψιμη ηγεμονία, διανοητιστικά συστήματα δογμάτων, κατά την προσπάθεια να «πολιτειοποιηθεί» η μέχρι πρό τινος ελεύθερη ζωή, μία εξάντληση των φυλετικών δημιουργικών δυνάμεων, για να παραχθεί ως αντανακλαστικό ο Πλατωνισμός που έτεινε να επιτύχει κάποιο σχήμα, για το οποίο το αίμα μόνον είχε ήδη καταστεί υπερβολικά αδύναμο. Ο άριος Έλλην δεν εγνώρισε ένα στάδιο θεολογικής φάσεως. Οι ιερείς του προήρχοντο από τις ευγενείς γενεές του. Οι αοιδοί και οι ποιητές του του διηγούντο την ιστορία και το ηρωισμό των ηρώων και θεών του. Το ελεύθερο πνεύμα των Ελλήνων, όπως πιο πριν των Ινδών και αργότερα των Γερμανών, μας πλησιάζει χωρίς κάποιο δόγμα. Η γυμναστική και η μουσική ήταν το περιεχόμενο της εκπαιδεύσεώς τους, που εξασκούσε για να δημιουργήσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να παρασκευάσουν τον οπλίτη, ή τον πολίτη. Μόνον ένας Σωκράτης μπορούσε να κηρύξει την τρέλλα, σύμφωνα με την οποία η αρετή διδάσκεται σε όλους τους ανθρώπους (αντίληψη που ο Πλάτων κατόπιν εξευγένισε: ο αυθεντικός γνώστης της ουσίας του κόσμου των ιδεών θα πρέπει αυτομάτως να είναι καλός). Με την δόμηση μιας παρόμιας διανοητιστικής και ατομικιστικά στερημένης φυλετικότητος κοσμοθεωρίας, ο πέλεκυς κατέπεσε επί των ριζών της ελληνικής ζωής. Στο μεταξύ, όμως, ο άμορφος διανοητικισμός απελευθέρωσε εκ νέου τις ασιατικές συνήθειες που απωθούσε μέχρι τότε η απολλώνεια πειθαρχία. Εδώ μπορούμε να παρακολουθήσουμε από κοντά, κατά τον πλέον προφανή τρόπο το εναλλακτικό παιγνίδι, που έλαβε χώραν μεταξύ διανοητικισμού και μαγείας. Διάνοια και βούλησις είναι πάντοτε, αν όχι αφ΄ εαυτάς ασφαλείς, τουλάχιστον πρόθυμες να καταστήσουν έναν στόχο, δηλαδή είναι οργανικά καθωρισμένες από φυσικές ατέλειες και από συγγένειες αίμα-

τος. Εν τω μέτρω, κατά το οποίον αυτή η διάνοια που θεωρεί τον κόσμο καθίσταται λιγότερο ασφαλής και βεβαία μέσω των διαφορετικών εκπροσώπων της, κατά το ίδιο μέτρο απολιθώνεται σε λογικές κατασκευές. Την ίδια χρονική στιγμή το βουλητικόν μέρος εκπίπτει μέχρις σημείου μαγικοτσαρλατανικών τάσεων και γεννά την μία πρόληψη πίσω απ΄ την άλλη. Επίπτωση της διαλύσεως της λογικοβουλητικής φυλετικής ψυχής αποτελεί κατόπιν ένα «ιδεολογικό» οικοδόμημα μαγικοδιανοητικιστικού χαρακτήρος, ή το σχίσμα σε άμορφο ατομικισμό και ενστικτώδη εκφυλισμό.

Η πρώτη περίπτωση μας παρουσιάσθηκε με την καθολική Εκκλησία (και ελαφρότερα στον Προτεσταντισμό), η οποία συγκολλά διανοητικά πάνω κάτω μία μαγική πίστη (η έκφραση αυτή χρησιμοποιείται εδώ χωρίς ασέβεια), η δεύτερη είναι εκείνη της περιόδου του όψιμου Ελληνισμού. Ο αρνητικός και ο θετικός Χριστιανισμός ευρίσκοντο πάντοτε σε σύγκρουση και ακόμη και σήμερα μάχονται λυσσαλέα ως τις μέρες μας. Ο αρνητικός καυχάται ακριβώς για την συροετρουσκική παράδοση, τα αφηρημένα δόγματα της και τις απ΄ αρχαιότητος καθιερωμένες συνήθειές του, ο θετικός αφυπνίζει εκ νέου συνειδητά τις δυνάμεις του αρίου αίματος, όπως είχαν κάνει άλλοτε οι πρώτοι Γερμανοί, όταν εισέβαλλον στην Ιταλία, και εμφύσησαν νέα ζωή σε εκείνη την άρρωστη χώρα.

Σαν ένα απειλητικό και πρωτογενώς βίαιο πεπρωμένο είχε ήδη εκεί διαπεράσει η δύναμις της επιθέσεως των Κυμβρίων απ΄ το Βορρά. Η τοπική αντίσταση δεν μπόρεσε να εμποδίσει τους Βόρειους (nordic) Κέλτες και τους Γερμανούς από το να απειλούν όλο και περισσότερο τα σύνορα της Ρώμης. Η μία στρατιωτική επιχείρηση μετά την άλλη επεδείκνυε την έμπειρη ρωμαϊκή πολεμική τακτική να δρά ανώφελα εναντίον πιο αυθεντικών δυνάμεων. Εμφανίζονται στη Ρώμη οι ξανθοί, γιγαντιαίοι «σκλάβοι» και το γερμανικό ιδεώδες ομορφιάς γίνεται τουσυρμού στον εκφυλισμένο και στερημένο από ιδανικό λαό. Ακόμη και οι ελεύθεροι Γερμανοί δεν είναι πλέον σπάνιοι στη Ρώμη, ενώ η γερμανική πολεμική πίστις και αφοσίωσις γίνεται σιγά σιγά το πλέον ισχυρό στήριγμα του ρωμαίου Καίσαρος, αλλά ταυτοχρόνως και ο μεγαλύτερος κίνδυνος για ένα Κράτος που είχε εξαθλιωθεί και είχε χάσει κάθε αξία. Ο Αύγουστος, με αγώνες κατά της αγαμίας, με μεσολαβήσεις για γάμους, κοινωνικά επιδόματα, προσπάθησε να εξυψώσει τον λαό «του». Ματαίως. Οι Γερμανοί υπερισχύουν στην εκλογή του Κλαυδίου, του Γάλβα, του Βιτέλλιου. Ο Μάρκος Αυρήλιος αποστέλλει τους Γερμανούς αιχμαλώτους του από την Βιέννη στην Ιταλία και αντί να τους κάνει μονομάχους, τους κάνει γεωργούς στο παραμελημένο και ακαλλιέργητο πλέον έδαφος της αρχαίας Ρώμης. Την εποχή του Κωνσταντίνου σχεδόν όλος ο ρωμαϊκός στρατός είναι γερμανικός. Όποιος αδυνατεί εδώ να διακρίνει φυλετικές δυνάμεις, πρέπει να είναι τυφλός σε οποιοδήποτε ιστορικό γίγνεσθαι, τόσο χειροπιαστές είναι εδώ η διάλυση και η αναδιαμόρφωση εκ νέου, που κατόπιν, μετά τον Κωνσταντίνο, οδηγεί στον Στιλίκωνα, τον Αλάριχο, τον Ρικίμερο, τον Οδοάκρη, τον Θεοδώριχο, τους Λογγοβάρδους, τους Νορμανδούς, οι οποίοι συνιστούν ένα βασίλειο από το Νότο, μέχρι τον ασύγκριτα μεγάλο Φρειδερίκο Β΄ Χοχενστάουφεν, που σχηματίζει το πρώτο μη κληρικό, κοσμικό κράτος, το Σικελικό Βασίλειο και εμπιστεύεται τις επαρχίες του σε γερμανούς ευγενείς.

Στην ιστορία της μεταμορφώσεως της Ιταλίας αναδύεται κυρίαρχος ο Θεοδώριχος ο Μέγας. Αυτός ο γενναιόδωρος άνθρωπος, ισχυρός και εν τούτοις ήπιος, βασίλευσε επί της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας άνω των 30 ετών. Συνέχισε εκείνο που ο Μάρκος Αυρήλιος και ο Κωνσταντίνος είχαν αρχίσει: οι Γερμανοί έγιναν όχι μόνον μισθωτές και καλλιεργητές άμεσοι, αλλά ακόμη και γαιοκτήμονες. Το εν τρίτον κάθε εγγείου ιδιοκτησίας περνούσε στα χέρια ενός στρατού αποκλειστικά γερμανικού. Περισσότερες από 200.000 γερμανικές οικογένειες ίδρυσαν αποικίες, δυστυχώς διασκορπισμένες, στην Τοσκάνη, την Ραβέννη και την Βενετία. Έτσι βόρεια άρια χέρια κρατούσαν ξανά το άροτρο στην γη της κεντρικής και βορείου Ιταλίας και έκαναν το παραμελημένο, χέρσο έδαφος πάλι γόνιμο και ανεξάρτητο από τα βορειοαφρικανικά σιτηρά. Διάκριτοι από τους «εντοπίους» μέσω απαγορεύσεων γάμων, οι Γότθοι (και αργότερα οι Λογγοβάρδοι) ανέλαβαν την ίδια μορφοποιητική αποστολή του πρώτου βορειοαρίου (nordic) κύματος, που είχε κάποτε κτίσει την αρχαία Ρωμαϊκή Πολιτεία. Μόνον με το πέρασμα στον Καθολικισμό άρχισε μία φυλετική μείξις. Η «Αναγέννησις» έγινε τελικά ένας θορυβώδη νέος ευαγγελισμός του Βορείου αρίου αίματος και αυτή τη φορά του γερμανικού. Εδώ αναδύεται το ένα μετά το άλλο Μεγάλο πνεύμα από την προηγουμένως αροτριωμένη γη, σε μία ξαφνική κατάργηση καλοφυλαγμένων κοινωνικών φραγμάτων, ενώ η αφρικανοποιημένη νότιος Ιταλία, από την Ρώμη και κάτω, μένει βουβή και μη δημιουργική. Μέχρι σήμερα (1930), που ο Φασισμός, εκ νέου προερχόμενος από τον Βορρά αποπειράται να αποκαταστήσει τις αρχαίες αξίες. Αποπειράται!

★ Ας θυμηθούμε τον ισόμηρο, γίγαντα της Άριας σκέψης και τέχνης «καταραμένο» του καιρού μας. Τον Αθάνατο Αμερικανό ποιητή EZRA POUND που οι «καλοί» συμπατριώτες του είχαν κλείσει σε κλουβί με την «απελευθέρωση» της Ιταλίας και κατόπιν σε ψυχιατρείο.

Μιλήστε ενάντια στην αναίσθητη
καταπίεση.
Μιλήστε ενάντια στην τυραννία
των πεζών ανθρώπων.
Μιλήστε ενάντια στους δεσμούς.
Πηγαίνετε στην αστή που πεθαίνει
απ' την πλήξη της.
Πηγαίνετε στις γυναίκες των
προαστείων.
Πηγαίνετε στους αποτρόπαια πα-
ντρεμένους.
Πηγαίνετε σ' αυτούς που κρύβεται
η αποτυχία τους.
Πηγαίνετε στους κακότυχα ζευγα-
ρωμένους.
Πηγαίνετε στην αγορασμένη σύ-
ζυγο.
Εναντιωθήτε με την κόψη σας
δυναμώστε τις λεπτές χορδές
δώστε αυτοπεποίθηση στα φύκια
και τα πλοκάμια της ψυχής.
Σύρτε κι αψηφήστε τη γνώμη
εναντιωθείτε σ' αυτήν την φωτεινή
δουλειά του αίματος.
Εναντιωθείτε σε κάθε είδους νε-
κρό χέρι.
Σύρτε τραγούδια μου, ζητήστε τον
έπαινό σας
απ' τους νέους κι απ' τους αδιάλα-
χτους.
Κινηθήτε ανάμεσα στους εραστές
της τελειότητας μόνο.
Να επιδιώκετε πάντα να βρίσκεστε
μέσ' στο σκληρό Σοφόκλειο φως
και πάρτε τις πληγές σας απ' αυτό
μ' ευχαρίστηση.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Δεν θα ήταν σκόπιμο να προχωρήσουμε στις περαιτέρω αναλύσεις και περιγραφές που αφορούν την υγιή ομάδα, αν προηγουμένως, δεν γίνει αναφορά στον αντίποδα:

— Στην κατά κόσμον σήμερα επικρατούσα κατάσταση.

— Πώς είναι κατασκευασμένες οι σημερινές κοινωνίες;

— Ποιος είναι ο προορισμός και οι στόχοι τους;

— Ποια είναι τα μέσα που χρησιμοποιούν για την επίτευξη των στόχων τους;

1. Ομάδες, δίχως κοινό πόλο έλξεως, δίχως συνοχή, δίχως αρχές. Οι όποιες διάσπαρτες αρχές —υπολείμματα της παραδόσεως, χλευάζονται, λησμονούνται, και σταδιακά χάνονται.

Ήθη που βαίνουν από το κακό στο χειρότερο, οργανική και ψυχική δύναμη, καθημερινά υποβιβαζόμενη Σωματική - ψυχική - πνευματική καθαρότητα ανύπαρκτη.

— Και το σπουδαιότερο: η ύπαρξη και ακολουθία αντι-αρχών, οι οποίες έμμεσα ή άμεσα οδηγούν προς την διάλυση του όποιου υπάρχοντος υγιούς στοιχείου. Η δημοκρατική και λαϊκοδημοκρατική αθλιότητα βασιλεύουν! Θύμα τους, ο υγιής άνθρωπος. Μάζες - μαριονέττες, σκυλολόι έτοιμο να πέσει στον γκρεμό με σκοπό την διατήρηση της καθημερινής του ΑΔΡΑΝΕΙΑΣ.

— Και οι θεωρίες που κυριαρχούν; Αυτές εικονικά αντιδιαμετρικές, αντιμαχόμενες, κ.λπ., οι οποίες στην πραγματικότητα είναι οι δύο όψεις του αυτού νομίσματος, δύο διαφορετικές ΔΙΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΕΧΩ.

Ερευνώντας αυτές, βρίσκουμε χωρίς δυσκολία την κοινή τους πατρίδα, τον κοινό τους δημιουργό. Αυτός, εκμεταλλευόμενος τις χαμηλότερες καταβολές που φέρει ο άνθρωπος (άσχετα πια με την φυλετική του καταγωγή) και τα διάφορα υπαρξιακά του προβλήματα κατασκευάζει «μοντέλλα» ευμάρειας και παραδείσων (επιγείων και επουρανίων) και εξουσιάζει τις μεγάλες μάζες στελεχώνοντας τις καίριες θέσεις των «κινημάτων» του μία προς μία.

* * *

— Ω! αγαπητοί μου! κοιτάξτε ένα παράσιτο! Είναι πραγματικά πολύ απλούστερο στην κατασκευή και λειτουργία από τον οργανισμό στον οποίο παρασιτεί! Είνα ανθεκτικότερο, σε κάθε ενάντιο αίτιο και σε περίπτωση καταστροφής, θα είναι το τελευταίο που θα υποκύψει. Αποτελεί δηλαδή, την ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ.

Τα παρασιτοκτόνα, πρέπει να έχουν ειδική αλληλουχία, αλλιώς το παράσιτο εξοικειώνεται!

Όσον καιρό ευρίσκεται το παράσιτο στον αγρό και δρα, αποτελεί για μας μόνιμο πρόβλημα. Αν όμως καταστραφούν οι καλλιέργειες του αγρού και μείνουν τα παράσιτα μόνα, τότε τί γίνεται;

— Μα τότε, το πρόβλημα απλουστεύεται.

* * *

— 2. Η τάση για διαφθορά, θεωρείται δικαίωμα κατακτημένο, μετά από... αγώνες. Η υψηλά ιστάμενη αλητεία δεν αστειεύεται!

— Ο τύπος, και τα μέσα ενημερώσεως, χαρακτηρίζονται από έναν θαυμάσιο αυτοματισμό στο να χρωματίζουν πρόσωπα και καταστάσεις, στο να σχηματίζουν μια κοινή πίστη στις μάζες, να περνούν μια γραμμή, να λανσάρουν μια μόδα!

— Η εξουσία (υγιής ή ασθενής, ακμαία ή φθίνουσα, γνήσια ή πλασματική) όντας πάντα κωδικοποιημένη και κρυπτογραφημένη ακόμα και στις πιο απόμακρες και δυσδιάκριτες εκδηλώσεις του ζειν, ελέγχει τις εναλλαγές των «ηρώων» και των δραστηριοτήτων, που αποτελούν κλειδί για δραστηριοποίηση των μονάδων.

— Το σθένος των μελών της σημερινής κοινωνίας κατευθύνεται προς την κατάκτηση των χαμηλοτέρων καρπών που συνέλεξαν ο υπάνθρωπος του Μπρούκλιν και της Στέππας.

Η παράδοση, έχει επιμελώς παραγκωνισθεί, είτε δια της βίας, είτε διπλωματικώτερα: με ορισμένες μορφές «τέχνης» και προκατασκευασμένη κοινή γνώμη.

— Ο χλευασμός των Αξιών, η καταστροφή των φορέων της παραδόσεως, η διακωμώδιση των Αρχετύπων αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της εποχής μας, μιας και ο προμνημονευθείς κοινός δημιουργός των βασιλευόντων ρευμάτων σήμερα αδυνατεί να δείξει τη γύμνια του στην παράδοσή μας.

— Και οι λαοί που τους ακούουν; Αυτοί, θύματα του χρυσού μόσχου, πιστεύοντας ότι τον... προσεγγίζουν είτε ότι έχουν σωστά μεθοδεύσει την... κατάκτησή του στρέφονται ως νέος σκύλος του Ρανσόν εναντίον παντός διαταράσσοντος την μακαριότητά τους.

— 3. Και οι «φορείς διδασκαλιών (sic) και παραδόσεως»; Τί γίνεται μ' αυτούς;

— Μόνο σαν κάτι τέτοιο δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν, ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ.

Κατά κύριον λόγον, πρόκειται για άτομα προσχωρήσαντα σε τάγματα με πρώτο γνώμονα την πλήρωση μιας κενής περιέργειας και διασφάλιση... κοινωνικής ανόδου. (Υπάρχουν βέβαια, και οι ατυχείς εξαιρέσεις).

Δεδομένου ότι έχουν συλλέξει την αφρόκρεμα της κοινωνίας κέκτωνται τεραστίας δυνάμεως, την οποία χρησιμοποιούν ποικιλοτρόπως, όχι ως μεμονωμένα άτομα, αλλά ως οργάνωση! Π.χ. Αμερικανική ανεξαρτησία 1776, Γαλλική επανάσταση 1789, Πόλεμος κατά Ναπολέοντα, Γερμανία — Φθινόπωρο 1918, Ελλάς 1919 - 22, Ιταλία 1940-43, κ.λπ. κ.λπ.

— Μήπως δεν μπορούσαν να δράσουν έντεχνα για την εξαφάνιση της σαπίλας του καιρού μας, καταβάλλοντες μέρος μόνον της ενεργητικότητας που επέδειξαν κατά τις προαναφερθείσες περιόδους, οπότε επέβαλαν την εις αυτούς αρεστή τάξη πραγμάτων;

— Όλοι αντιλαμβανόμαστε το αφελές της ερωτήσεως, έπρεπε όμως να τεθεί...

— Επί του παρόντος, ας προσπαθήσουν οι πνευματικοί υιοί του Πυθαγόρου (;) να απολαύσουν τις κοσμικές νήσους να φτιάξουν κάποιο κίνημα ακόμη, να προσεταιρισθούν κάποιους νέους, δυναμικούς, ανερχόμενους επιχειρηματίες για να τους... φωτίσουν και ας αφήσουν τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα ήσυχους!

* * *

— Η εποχή της Kali Junga λοιπόν!

— Το πιο βέβαιο όμως είναι, ότι η θεά Kali έρχεται!

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΙΔΕΑ ΚΑΙ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ

Μπρος στις προσπάθειες των επανειλλημένων κυβερνήσεων και φορέων για τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 1996 στη χώρα μας παρουσιάζουμε μια νέα θέση, σεμνό προσκύνημα στο ολυμπιακό πνεύμα και φιλόδοξη προσπάθεια για την αναγέννησή του πάνω στα αρχέτυπα της φυλής μας.

Πρωταρχικός σκοπός η ίδια η διαφύλαξη του Ολυμπισμού, αγνού και αληθινού ως αρμόζει στην γέννηση και ακμή του. Η διαστρεβλωμένη του σημερινή μορφή —κείνη της ειρηνολατρείας και της διεθνιστικής υστερίας - ουδεμία σχέση έχει με το πανελλήνιο εθνικιστικό πνεύμα της εποχής καθώς φαίνεται να εξυπηρετεί τα σχέδια μιας διαφυλετικής αποχαύνωσης και ενός πολιτιστικού εκφυλισμού. Απεναντίας η δημιουργία πρωταρχικά των αγώνων αυτών από τους Αχαιούς δηλώνει την αρμονική πλάση του πολεμικού

πνεύματος και τη σύνδεση του θρησκευτικού χαρακτήρα με τη φυσιολογική επιθετικότητα των Αρίων.

Οι αγώνες τούτοι αποτελούσαν την «καλή κ' αγαθή» φυσιογνωμία της ακατάπαυστης πολεμικής ετοιμότητας της φυλής μας.

Άλλωστε τα ίδια τ' αγωνίσματα το τεκμηριώνουν: αρματοδρομία, πάλη, παγκράτιο, ακοντισμός, οπλιτοδρομία κ.α., δεν είναι παρά το αποτέλεσμα μιας πολεμικής κίνησης, τακτικής και αντιπαράθεσης. Κι όσο για τους νέους αθλητές των αγώνων πολύ καλά γνωρίζουμε πως δεν επρόκειτο για βαρβάρους, δούλους και ιερόσυλους παρά για ελεύθερους Έλληνες.

Είναι κάτι παραπάνω από τραγικό το να σκεφτόμαστε πως κι ο ίδιος ο γιος του Αμύντα Αλέξανδρος ο Α΄ βασιλιάς της Μακεδονίας, δυσκολεύτηκε να συμμετάσχει έως ότου αποδείξει την ελληνική του καταγωγή, ενώ αντικρύζουμε στο εκφυλισμένο σήμερα την συμμετοχή κάποιου Νέγρου, Σημίτη ή Ασιάτη σ' αυτούς τους αγώνες του ελληνικού εγωισμού και της υπερηφάνειας. Τονίζουμε τούτο το σημείο για να κηρύξουμε πως σαν ανατρέξουμε στην ιστορία μας η πρώτη ρατσιστική συσπείρωση των ελληνικών φύλων απέναντι ιδιαίτερα εκείνων της Ασίας γεννήθηκε και πλάστηκε δυνατή μέσω του Ολυμπιακού πνεύματος.

Θεωρούμε κάτι παραπάνω από χυδαίο το να σεβαστούμε τη σημερινή «ειρήνη» των αγώνων. Πρώτα απ' όλα γιατί σαν Ευρωπαίοι αδιαφορούμε για την ειρηνική ή όχι κατάσταση κάθε υπανάπτυκτου κράτους της οικουμένης, μα και γιατί το ίδιο είναι αδύνατο αυτές οι ειρηνολάτρες συμμετάσχοντες χώρες να μας πείσουν για το ειρηνικό τους υπόστρωμα (απλά: οι υπερδυνάμεις). Θυμόμαστε πως η ειρήνη τούτη κηρυσσόταν για τους Έλληνες αποκλειστικά και μόνο, κείνους που παράλληλα έδειχναν την υπεροχή τους επί των αλλοφύλων εχθρών με βία και δύναμη στη Μεσόγειο και στις αποικίες. Αναγνωρίζουμε στον Ολυμπισμό την αναγκαιότητα μιας παντοτινής μεταξύ μας ειρήνης και ομόνοιας για τη δημιουργία με Μεγαλοϊδεάτικο σκοπό μιας Νέας Πατρίδας.

Καταγγέλουμε την καπηλεία των αγώνων από Μαρξιστές και Καπιταλιστές που σε κάποια Μόσχα ή Λος Άντζελες χυδαιοποίησαν τη θρησκευτική σύνεση του αρχαίου αθλητή προβάλλοντας τις εβραϊκές τους ιδεολογίες μ' ατέλειωτη προπαγάνδα κι ωφελημισμό. Αυτούς τους ίδιους που με χρόνιους ιατρικούς πειραματισμούς (ντόπινγκ) δημιούργησαν τον αθλητή - ρεκόρ καθυβρίζοντας την «ευγενή άμιλλα» και το φίλαθλο κοινό. Κι ας μην σχολιάσουμε πολύ κάτι χιλιοειπωμένο σχετικά με την αντικατάσταση του κλάδου της «καλλιστεφάνου ελαίας» απ' τα κρυφά χρηματικά βραβεία, χώρια τις πριμοδοτήσεις απ' τους διοργανωτές και τα πατροναρίσματα γνωστά και μη απ' τις αισχροκερδείς οικονομικές εταιρίες.

Αγωνιζόμαστε για την κατάργηση του νέου ολυμπιονίκη που ερωτηθείς ως προς τις ασχολίες του δηλώνει πως αγαπά τις νουβέλες και τη μουσική disco· προσδοκούμε στην αναγέννηση του αρχαίου Σπαρτιάτη παλαιστή που απορρίπτοντας τις δωροδοκίες των αντιπάλων νίκησε για να τονίσει την ασυγκράτητη χαρά του ως Ολυμπιονίκης με τα εξής λόγια: «Τώρα, ταγμένος δίπλα απ' το βασιλιά θα μάχομαι τους εχθρούς.»

Χλευάζουμε το γελοίο δημοκρατικό πνεύμα των υπεύθυνων κερδοσκόπων που απαγορεύουν τη συμμετοχή των ικανών αθλητών της Ν. Αφρικής, καθώς φυσικά κανείς τους δεν μπορεί να μας δικαιολογήσει την παρουσία στους αγώνες των σφαγιαστών του Αφγανιστάν, της Βηρυττού, του Λιβάνου, της Λιβύης.

Κάποτε οι Ολυμπιάδες αποτελούσαν την αισθητική πηγή της τέχνης. Τώρα αρκετά μακριά απ' τ' αετώματα των ναών, τις προτομές και τις παραστάσεις των Ολυμπιονικών αποτελούν ευκαιρίες για παζάρεμα, μποϋκοτάζ, αναβολικά, δηλώσεις, πολιτική και εισπράξεις. Κάτω από τούτες λοιπόν τις συνθήκες δεν έχουμε κανέναν λόγο παρά να διατρανώσουμε την περήφανη γνώμη μας. Όχι κ. Καραμανλή και ΣΙΑ των εναλασσόμενων δημοκρατικών κυβερνήσεων. Ας μας λείψει τούτη η Ολυμπιάδα του γκόλφ και του χόκεϋ επί χόρτου. Μαζί μ' αυτήν και οι τουρίστες, οι έγχρωμοι, τα εμποροπερίπτερα και οι σημαιούλες της διεθνιστικής αγάπης. Προτιμούμε τα ιερά χώματα της Ολυμπίας να μείνουν αμόλυντα, μόνα στην αρχαία σιγαλιά και σιωπή τους. Την καλή θέληση και την συναδέλφωση την ξεχάσαμε από τότε που χάσαμε τη Ρωμυλία, την Ιωνία, την Κύπρο, τα σκλαβω-

μένα μας αδέλφια. Κι όσο για τους όψιμους λαμπαδηφορείς -εκμεταλλευτές της ελληνικής ιδέας, τους θυμίζουμε πως πρώτη φορά που πάρθηκε η Ολυμπιακή φλόγα απ' την πατρίδα ήταν το 1936 με κατεύθυνση το Βερολίνο.

Έτσι, απλά και λιτά, στην αναβίωση της σφριγηλής ελληνικότητας απ' τα λευκά αδέλφια της μητέρας Ευρώπης!!

ΦΑΕΘΩΝ

ΜΩΡΙΣ ΜΠΑΡΝΤΕΣ

Γεννήθηκε στη Ντεν - Λε - Ρουά στο κέντρο της Γαλλίας την 1 Οκτωβρίου 1909. Το 1932 τελείωσε την Φιλολογία επιτυγχάνοντας να γίνει αυθεντικός μελετητής του Μπαλζάκ, στον οποίο αφιέρωσε την διδακτορική διατριβή του το 1940. Αυτό το ίδιο έτος διορίσθηκε καθηγητής της Λογοτεχνίας του 19ου αιώνος στη Σορβόννη. Το 1942 καθηγητής της Γαλλικής Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο της Λίλλης.

Δεν είχε πολιτική δραστηριότητα κατά την διάρκεια της γερμανικής κατοχής της Γαλλίας, αλλά το 1944, ο Ρομπέρ Μπραζιλλάκ, ο περίφημος Γαλλοκαταλανός ποιητής, αδελφός της συζύγου του Μπαρντές, καταδικάσθηκε σε θάνατο για «αδίκημα γνώμης» και εξετελέσθει, παρά την αίτηση χάριτος η οποία υπογράφηκε από όλους σχεδόν τους Γάλλους συγγραφείς. Αυτή η τραγωδία προσδιόρισε την πολιτική κατεύθυνση του Μπαρντές.

Το 1947 εδημοσίευσε το πρώτο του βιβλίο «Γράμμα στον Φρανσουά Μωριάκ» στο οποίο, για πρώτη φορά στην Γαλλία και στην Ευρώπη, κατηγγέλλετο με υπερβολική βιαιότητα, η οποία δεν εστερείτο από ευγένεια και ύφος, η υποκρισία και η παρανομία της αντιστασιακής νομοθεσίας και η «κατάσταση πραγμάτων», η οποία δημιουργήθηκε στη Γαλλία για την προστασία της. Επωλήθησαν περισσότερα από 80.000 αντίτυπα σε λιγότερο από ένα μήνα, αλλά το σημαντικότερο υπήρξε η μεταστροφή σε αφετηρία μίας γόνιμης αναθεωρητικής λογοτεχνίας.

Ένα χρόνο αργότερα εδημοσίευσε την «Νυρεμβέργη η γη της επαγγελίας» στην οποία κατήγγειλε με αξιοθαύμαστη λογική αυστηρότητα την παρανομία, την μη νομιμότητα και την ατοπία της νομοθεσίας, η οποία επεβλήθη από τους νικητές στην Νυρεμβέργη, νομοθεσία η οποία, κατά την κρίση του Μπαρντές, καταστρέφει το κύρος του κράτους και είναι αντίθετη στις παραδόσεις της στρατιωτικής τιμής και στα υπέρτερα συμφέροντα των λαών της Ευρώπης, περιλαμβανομένων και των νικητών στο πεδίο της μάχης. Η γαλλική κυβέρνηση αυτής της εποχής, την οποία είχε αιφνιδιάσει το «Γράμμα στον Φρανσουά Μωριάκ» αντέδρασε οξύτατα στην επίθεση κατά των «νομικών» της Νυρεμβέργης και διέταξε την φυλάκιση του Μωρίς Μπαρντές. Ο Γενικός Εισαγγελέας, στηριζόμενος στην ισχύουσα νομοθεσία, κατηγόρησε τον Μπαρντές για... αναρχική προπαγάνδα! Ο Μπαρντές αθωώθηκε από το δικαστήριο, αλλά ο Γενικός Εισαγγελέας, άσκησε έφεση εναντίον της αποφάσεως και κατά την εκδίκασή της, ο Μπαρντές κατεδικάσθει. Προσέβαλε τότε την απόφαση ο Μπαρντές και τελικώς, μετά από μία δικαστική μάχη, η οποία διήρκεσε... έξη έτη, καταδικάσθηκε αμετακλήτως σε φυλάκιση ενός έτους και στην καταστροφή της εκδόσεως, της καταγγελθείσης ως εγκληματικής.

Ο Πρόεδρος Κοτύ με γενναιότητα η οποία του εστοίχισε δριμείς επικρίσεις των αντιστασιακών κομμάτων, του απένειμε χάρη.

Ο Μπαρντές συνέχισε τα επόμενα χρόνια εκθέτωντας τις ιδέες του σε μία θαυμάσια σειρά δοκιμίων, τέτοιων όπως «Νυρεμβέργη 2 ή οι πλαστογράφοι», στο οποίο ανέπτυξε πολλά σημεία του προηγούμενου του έργου, «Το αυγό του Χριστόφορου Κολόμβου» στο οποίο διατύπωνε την αρχή (1951) μιας Ευρώπης ανεξάρτητης από την Ουάσιγκτον και την Μόσχα, «Οι νεώτεροι καιροί», αυτή τη φορά το καλύτερο από τα έργα του, «Τι είναι ο φασισμός» κ.λπ. Προς υποστήριξη της πολιτικης του δράσεως, ίδρυσε ένα εκδοτικό οίκο, «Τα επτά χρώματα» και το «Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Κίνημα», το οποίο είχε συγκεντρώσει διάφορους τομείς της αντιπολιτεύσεως σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, αλλά υποχρεώθηκε να παύσει κάθε δραστηριότητα, όταν έγινε αντιληπτό ότι οι πολιτικές περιστάσεις έκαναν αδύνατη την δράση «σε βάθος» του κινήματος.

Επίσης το 1951, ίδρυσε μια επιθεώρηση, την «Υπεράσπιση της Δύσεως», μηνιαία, στην οποία συνεργάζοντο άνθρωποι του κύρους του Πιέρ Χοφφστέττερ, του Ντ' Ορσυβάλ, του Ζέτσε, ο Στρατηγός Ναβάρ, ο Ολιβιέ, ο Πλονκάρ ντ' Ασσάκ, και άλλοι.

Εκτός από την πολιτική του δραστηριότητα ο Μπαρντές εδημοσίευσε τα «Για μια ανάγνωση του Μπαλζάκ», «Ο Σαντάλ μυθιστοριογράφος», «Ιστορία των Γυναικών» και σε συνεργασία με τον γυναικαδελφό του Μπραζιλλάκ την «Ιστορία του κινηματογράφου».

«Πιστεύω ότι ο νεώτερος κόσμος είναι μία επιχείρηση εκφυλισμού του Ανθρώπου και της Δημιουργίας. Πιστεύω στην ανισότητα μεταξύ των ανθρώπων, στην κακία ορισμένων μορφών ελευθερίας. Πιστεύω στην υποκρισία της αδελφότητας. Πιστεύω στην δύναμη και την γενναιότητα. Πιστεύω σε άλλες ιεραρχίες διαφορετικές από το χρήμα. Πιστεύω ότι να κυβερνάμε είναι να προβλέπουμε, διατηρούμε την ανεξαρτησία μας και να μας αφήνουν να ζούμε σύμφωνα με την επιθυμία μας».

Μ. Μπαρντές («Η Σπάρτη και οι κάτοικοι των Νοτίων Πολιτειών»)

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ. Το H.N.P. (Herstige Nationale Partij) κατηγόρησε την κυβέρνηση Botha ότι επιδιώκει να κυβερνήσει όπως - όπως τη χώρα, χωρίς να λογαριάζει ότι το τίμημα των νέων ευνοϊκών οικονομικών συμφωνιών που αποφασίστηκαν στην Wall Street θα είναι η εξάλλειψη του λευκού πληθυσμού της Νοτίου Αφρικής. Ο Gert Beetge, αντιπρόεδρος του H.N.P., διεκήρυξε στις αρχές του χρόνου: «Καταλαβαίνετε πως νιώθω όταν ο Reagan δίνει οδηγίες στο Botha για τη διακυβέρνηση της χώρας μας. Οι ΗΠΑ είναι ο μεγαλύτερός μας εχθρός.»

Το H.N.P. δημιουργήθηκε μετά τη διάσπαση του Νοτιοαφρικανικού Εθνικού Κόμματος (N.P.), η οποία έλαβε χώρα το 1969 εξ' αιτίας της παρεκτροπής του N. P. προς τη φυλετική συγχώνευση. Το H.N.P. αποφάσισε να ακολουθήσει τη γραμμή του Dr. Malan, πρωθυπουργού από το 1948 ως το 1954, του Strijdom που τον διαδέχθηκε ως το 1958 και του Verwoerd, του επονομαζομένου «αρχιτέκτονα του Απαρτχάιντ», ο οποίος δολοφονήθηκε από έναν κομμουνιστή, μέσα στο κοινοβούλιο, το 1966.

ΚΑΝΑΔΑΣ. Στις 25 Μαρτίου, ο Erust Zündel, γνωστός αμφισβητίας του μύθου του ολοκαυτώματος των 6.000.000, καταδικάστηκε σε φυλάκιση 15 μηνών για άρθρα του που αμφισβητούσαν την ύπαρξη θαλάμων αερίων. Η δημοτικότητα του Zündel αυξάνεται συνεχώς. Παρ' όλο που διάφορες κοινωνιολογικές μελέτες αποσκοπούν στη μείωση της επιρροής των έργων του Zündel στην κοινή γνώμη, αυτά γίνονται γνωστά και στον Καναδά και σ' ολόκληρο τον κόσμο. Το Μάιο, δεν επετράπη στον Zundel να μιλήσει στο Λονδίνο, απαγόρευση η οποία προκάλεσε διαδήλωση διαμαρτυρίας έξω απ' την πρεσβεία του Καναδά.

ΙΣΠΑΝΙΑ. Η δημόσια άρνηση εκ μέρους του Leon Degrelle της υπάρξεως των θαλάμων αερίων τον οδήγησε στο πρωτοδικείο της Μαδρίτης, όπου προς μεγάλη μας έκπληξη - αθωώθηκε.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ. Αντισιωνιστές ιερείς χαράζουν σβάστικες στις προσόψεις εβραϊκών τραπεζών. Οι φήμες λένε ότι ανήκουν σε παράρτημα της FANE στην Παλαιστίνη, κάτι όμως που κατηγορηματικά διαψεύδει το περιοδικό «Notre Europe».

ΙΤΑΛΙΑ. Νέες έρευνες και ανακρίσεις γίνονται σχετικά με την επίθεση στο σταθμό της Μπολώνια, οι οποίες «φυσικά» κατευθύνονται στο φασιστικό χώρο. Έτσι πόρισμα των τελευταίων ανακρίσεων είναι ότι άμεσοϊ αυτουργοί της επίθεσης είναι τρεις νεοφασίστες εκ των οποίων ο ένας είναι νεκρός! Πρόκειται για τον Nanni De Angelis, μέλος της «Terza Posizione», ο οποίος αυτοκτόνησε στις 5 Οκτωβρίου του 1980, στο κελλί όπου εκρατείτο ως πολιτικός κρατούμενος. Οι άλλοι δύο «ένοχοι» είναι ο Massimiliano Taddeini και ο Luigi Ciavardini, οι οποίοι και κρατούνται.

ΓΑΛΛΙΑ. Ο Claude Domino, υπεύθυνος της εκδόσεως «Notre Europe» καταδικάστηκε στο βαρύ πρόστιμο των 20.000 φράγκων για άρθρα που δημοσιεύθηκαν στο «Notre Europe» τα τελευταία χρόνια. Η ελευθερία της γνώμης σ' όλο της το μεγαλείο!

— Σύμφωνα με το «Lettre de Magazine Hebdo», περισσότεροι από 1.000.000 Εβραίοι προσεβλήθηκαν άμεσα απότη ραδιενέργεια, μετά το ατύχημα στο Τσέρνομπιλ, μια και στην περιοχή αυτή είχαν μεταναστεύσει πολλοί Εβραίοι. Ουδέν κακόν αμιγές καλού!

— Η οργάνωση «Γάλλοι Κομμάντος» διεκδίκησε τρεις βομβιστικές επιθέσεις κατά του Οργανισμού Τουρισμού στο Draguignan και ενός βιβλιοπωλείου της πόλης που πουλούσαν εισιτήρια για τη φιέστα «S.O.S. Racisme». Στο Frezus χτύπησαν ένα κατάστημα δίσκων.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Νέα δίωξη του γνωστού συγγραφέα Thies Christophersen, ο οποίος απ' το 1976 ως το 1981 δικάστηκε 8 φορές και καταδικάστηκε σε βαριά πρόστιμα και φυλάκιση. Αυτή τη φορά διώκεται με την κατηγορία ότι δεν λογόκρινε (!) γράμματα αναγνωστών του που δημοσιεύτηκαν στο τεύχος του Μαρτίου 1985, του περιοδικού του «Bauernschaft». Επίσης οι δυτικογερμανικές δικαστικές αρχές καταλογίζουν στον Christophersen «ύβρη» προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διότι χαρακτήρισε τους σημερινούς δυτικογερμανούς ανθρώπους της εκκλησίας, βουλευτές και «λογοτέχνες» ως μαριονέττες, αναξιοπρεπείς και σχιζοφρενείς.

ΗΠΑ. Στη χώρα αυτή υπάρχουν εκατοντάδες οργανώσεις που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των μαύρων και των άλλων αλλόφυλων σε βάρος των λευκών. Πολύ συχνά οι λευκοί αμερικανοί δέχονται φορτικές επιστολές για να χρηματοδοτήσουν αυτές τις οργανώσεις. Παραθέτουμε ένα κείμενο —απάντηση σ' αυτές τις επιστολές των αντιρατσιστικών οργανώσεων που έγραψε ένας αναγνώστης της αμερικανικής εθνικοσοσιαλιστικής εφημερίδας The Thunderbolt.

Κύριε,

Έλαβα το έντυπο υλικό και την αίτησή σας για οικονομική συνεισφορά. Τα παρακάτω θα σας πείσουν ότι απευθύνεστε σε λάθος πρόσωπο.

Είμαι ένας λευκός πατριώτης και έχω φτάσει στο συμπέρασμα ότι **έχω ήδη χάσει τη χώρα μου**. Ας γίνω πιο σαφής:

Αν αυτή **ήταν η χώρα μου, πραγματικά η χώρα μου,** θα ήμουν υποχρεωμένος να στέλνω τα παιδιά μου σε ένα μεικτό (σ.τ.μ. εννοεί μαζί με αλλόφυλους) σχολείο για να ληστεύονται, να κακοποιούνται και να εκφοβίζονται; Και τα παιδιά μου θα διδάσκονταν σ' αυτά τα σχολεία να ντρέπονται και να γελοιοποιούν τους προγόνους τους;

Αν αυτή ήταν η δικιά μου η χώρα, θα γινόταν διακρίσεις εναντίον μου όταν κάνω αίτηση για ένα επάγγελμα ή για εγγραφή σ' ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα; Αν αυτή ήταν η χώρα μου θα με εξανάγκαζε η κυβέρνηση να δεχτώ έγχρωμους στη γειτονιά μου;

Αν αυτή ήταν η χώρα μου, θα δέχονταν συνέχεια η οικογένειά μου επιθέσεις ομοφυλοφυλικής και πορνογραφικής προπαγάνδας ή θα τους γινόταν πλύση εγκεφάλου με θέσεις εναντίον των λευκών από την τηλεόραση υπό την προστασία της κυβέρνησης;

Αν αυτή ήταν η χώρα μου, θα μπορούσε ένας μικρός αριθμός οργανωμένων σιονιστών να στέλνουν δισεκατομμύρια αμερικανικά δολλάρια στο κρατίδιο - επαίτη που ονομάζεται Ισραήλ; Θα ήταν **αμερικάνικη** η εξωτερική πολιτική που θα ανταγωνίζονταν τους παραδοσιακά φίλους μας Άραβες τόσο πολύ ώστε να περιορίζουν την παραγωγή πετρελαίου και να ανεβάζουν τις τιμές του σαν αντίποινα;

Αν αυτή ήταν η **δικιά μου** η χώρα, θα ήταν πλυμμηρισμένη με εκατομμύρια παράνομους αλλοδαπούς; Θα έδιναν σ'

αυτούς δουλειές, επιδόματα ανεργίας και κοινωνικές παρο-
χές που χρειάζονται από Αμερικανούς;
*΄Οχι κύριε, **αυτή δεν είναι πια η χώρα μου!** Αν θέλετε να*
βοηθήσετε αυτήν εδώ τη χώρα, βοηθήστε να την επανακτή-
σουν οι σκληρά εργαζόμενοι Λευκοί που την έφτιαξαν.
Αυτό θα έλυνε γρήγορα και πολλά άλλα προβλήματα· τότε
θα σας βοηθούσα με ευχαρίστηση.

Για να μιλήσω πιο συγκεκριμένα, θέλω να πάψουν όλες οι
δραστηριότητες εναντίον των λευκών τις οποίες η κυβέρ-
νησή μας εξαναγκάζει να αποδεχτούμε και χρηματοδοτεί με
τα δολλάρια των φόρων μας.

Δε βλέπω τίποτα στα έντυπά σας για τα θέματα αυτά. Δεν κατακρίνω τις οργανωμένες μειονότητες αν χρησιμοποιούν τους ψήφους τους, την πολιτική τους επιρροή και τα λεφτά τους για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους. Αλλά απεχθάνομαι τους λευκούς ηλίθιους προδότες της φυλής τους που έχουν ξεπουλήσει τα πάντα σ' αυτούς.

*΄Οχι, κύριε, **αυτή δεν είναι πια η χώρα μου.** Μέχρι ν' αποφασίσετε να με βοηθήσετε να την πάρω πίσω, παρακαλώ αφήστε με ήσυχο. Πηγαίνετε στους αλλόφυλους για τα χρήματα που ζητάτε. Ας χρηματοδοτήσουν αυτοί την προπαγανδιστική σας εκστρατεία. Εγώ ζητώ ανθρώπους με αρκετό θάρρος και κοινή λογική για να υπερασπιστούν τα **Λευκά** δικαιώματα.*

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Η ιδέα μιας παγκόσμιας κυβέρνησης γεννιέται κατά το δεύτερο ήμισυ του ΙΘ΄ αιώνα μέσα από την αγγλική και γαλλική μασωνία που, σιγουρεύοντας την υποστήριξη γνωστών διανοουμένων, οικονομολόγων του φιλοσόφων (μεταξύ των οποίων ο Τζών Ράσκιν, ο Μπέρναρ Σω, ο Δαυίδ Ρικάρντο, ο Βίκτωρ Ουγκό, για να μην αναφέρουμε τους πανταχού παρόντες Ματσίνι και Γκαρμιμπάλντι) και κεφάλαια που προέρχονται από την «υψηλή» οικονομία, υπερασπίζονται την θεωρία του διεθνισμού, των ηνωμένων πολιτειών της Ευρώπης, ακόμα και την παγκόσμια δημοκρατία. Στα τέλη του ΙΘ΄ αιώνα περισσότεροι από 400 διεθνείς οργανισμοί προπαγανδίζουν, μαζί με τις ειρηνιστικές και σοσιαλιστικές θεωρίες, αυτή τη θεωρία της ενοποιήσεως των κυβερνήσεων και κοινοβουλίων. Μεταξύ αυτών η εταιρεία Φάμπιαν και η «σεβαστή» Στρογγυλή Τράπεζα, εσωτερικός κύκλος μας μυστικής εταιρείας που ιδρύθηκε από διεθνείς χρηματιστές. Στο παρασκήνιο, περιττεύει να αναφέρουμε τον διεθνή σιωνισμό.

Τα συνθήματα των εταιριών αυτών («ο πόλεμος εκτός

νόμου», «καινούρια τάξη του κόσμου») και η εντατική δραστηριότητά τους σε όλους τους τομείς φέρνουν γρήγορα αποτελέσματα. Τον Αύγουστο του 1930 εγκρίνεται στο ΄Αμστερνταμ ένα πενταετές σχέδιο διεθνούς οικονομικής συνεργασίας που εκτελείται υπό την αιγίδα της Κοινωνίας των Εθνών (του προγόνου του ΟΗΕ) από την τράπεζα των διεθνών διατάξεων.

Οι οργανισμοί σε παγκόσμια κλίμακα πολλαπλασιάζονται και αποκτούν μεγαλύτερη ισχύ αναλαμβάνοντας τον ρόλο του ελέγχου της διεθνούς οικονομικής δραστηριότητας. Γεννιούνται το γνωστό Διεθνές Χρηματιστικό ΄Ιδρυμα των συμφωνιών του Bretton Woods για την εξασφάλιση της σταθερότητας των συναλλαγών και των διεθνών πληρωμών, η FAO και η Διεθνής Τράπεζα για την ανοικοδόμηση και εξέλιξη. Στον πολιτικό τομέα υπάρχουν συνέπειες στις σχέσεις μεταξύ των κρατών: η Γαλλία υποχρεούται να σέβεται την ειρήνη με τις Ηνωμένες Πολιτείες, δημιουργώντας έτσι την πρώτη γέφυρα των γιάνκηδων στην Ευρώπη.

Αυτό που χρειαζόταν τώρα ήταν μία «μόνιμη οργάνωση για την μόρφωση και την καλύτερη διεθνή κατανόηση». Στις 4 Νοεμβρίου 1946 ιδρύεται η ΟΥΝΕΣΚΟ (United Educational Scientific and Cultural Organization), που δέχεται στους κόλπους της το διεθνές ινστιτούτο συνεργασίας των διανοουμένων του Παρισιού (που ήδη είναι υπό την διεύθυνση του ΄Αλμπερτ Αϊνστάιν, ιδρυτικό μέλος των «Φίλων της μπολσεβίκικης Ρωσίας»), τον Σίγκμουντ Φρόιντ (μέλος της μασωνικής ομάδας Β΄ και Β΄rith, αποκλειστικά φτιαγμένη για την υπεράσπιση των Εβραίων) και τον Ανρί Μπεργκσόν. Μέχρι σήμερα, η ΟΥΝΕΣΚΟ αποτελείται σχεδόν ολόκληρη από μασώνους όλων των χωρών.

Από το 1945 και μετά, οι δεσμοί ανάμεσα στην διεθνή συνωμοσία και στα διάφορα κράτη χαλαρώνουν: Επιτροπές, ομοσπονδίες, μικρά κινήματα βοηθούν στο να καταστήσουν αδύνατο τον έλεγχο με την παλιά του μορφή. Μία πρωτοβουλία, ανάμεσα στις τόσες, αξίζει ειδική προσοχή: Η υπηρεσία απογραφής των πολιτών του κόσμου, ιδρύθηκε στις 1 Ιανουαρίου 1949. Στα 1966 αυτός ο οργανισμός θα δημοσιεύσει στις εφημερίδες του δυτικού κόσμου μία έκκληση που θα ζητά από τον πληθυσμό να απογραφεί εθελοντικά «για να εκφραστούν οι διεκδικήσεις των λαών του κόσμου». Ποιός ξέρει πόσοι βλάκες θα το έκαναν!

Η αποφασιστικότητα της διεθνούς συνωμοσίας είναι τόση, ώστε ο Paul Warburg, ένας από τους μεγάλους διεθνείς χρηματιστές, μέλος του Συμβουλίου Εξωτερικών Σχέσεων των ΗΠΑ, να πει, το 1950: «΄Εχουμε μία παγκόσμια κυβέρνηση, αρέσει δεν αρέσει. Το μοναδικό ερώτημα είναι εάν θα επιβληθεί με τη βία ή με την συναίνεση.»

Η επιρροή των διεθνών εταιρειών θα αυξηθεί στα Ηνωμένα ΄Εθνη όταν, το 1955 προτείνουν την υποταγή των ουρανών και των θαλασσών στη δικαιοδοσία του ΟΗΕ.

Ανάμεσα στους πολυάριθμους τομείς στους οποίους κινείται ο διεθνισμός, πρέπει να επισημανθεί η σημασία του εσπεράντο. Δημιουργήθηκε από τον Ζάμενοφ και, αυτή η γλώσσα, έγινε σύντομα μία σημαία για τους «αντι-εθνικιστές», ιδιαίτερα μάλιστα με την διάδοση των διεθνιστικών θέσεων της καθολικής εκκλησίας, η οποία στάθηκε μεγάλος αρωγός της.

Αλλά, όσον αφορά την Ιταλία, ποιοί είναι αυτοί που στηρίζουν την παγκόσμια δημοκρατία; Μία οργάνωση που λέγεται Ινστιτούτο Διεθνών Υποθέσεων και που αποτελείται, λίγο ή πολύ, από όλους. ΄Εχουμε ονόματα, όπως ο Αλτιέρα Σπινέλι, βουλευτής της ανεξάρτητης αριστεράς στο ιταλικό κοινοβούλιο και στο ευρωκοινοβούλιο, φίλος του Τζιοβάνι Ανιέλι. Ακόμα ο κομμουνιστής Σέρτζιο Σέγκρε, η Σουζάνα Ανιέλι, ο Μπρούνο Βισεντίντι, ο Σέρτζιο Πινινφαρίνα για τους οποίους ξέρουμε αρκετά! Το ξέραμε ότι δεν είναι να τους εμπιστευόμαστε!

(από το Ideogramma)

JULIUS EVOLA
Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Από τις στήλες της πρωτοπόρου «Χ.Α.», έχουμε ε-
πανειλημμένος δημοσιεύσει κείμενα ενός μεγάλου
Ευρωπαίου στοχαστή: Του Ιουλίου ΄Εβολα. Το κά-
νουμε αυτό όχι απλώς επειδή τα κείμενά του αποπνέ-
ουν ΄Αριο άνεμο και είναι απόλυτα εναρμονισμένα
με την εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία. Αλλά ε-
πειδή κυρίως ο ΄Εβολα εκφράζει αυτήν την κοσμο-
θεωρία, η οποία σε τελευταία ανάλυση δεν αποτελεί
τίποτε άλλο από την δυναμική εκπεφρασμένη απο-
κρυστάλλωση του αρίου φυλετικού είναι, στις υψη-
λότερες και πρώτες αιτίες της, με μία οπτική των
πραγμάτων τελείως ασυνήθιστη για τον σημερινό
εκφυλισμένο μας κόσμο, έναν κόσμο που ήδη βρί-
σκεται σε αποσύνθεση, ουσιαστικά, εδώ και δύο χι-
λιάδες χρόνια, έστω και με εντυπωσιακές αναλα-
μπές, η τελευταία από τις οποίες έδωσε στην πανάρ-
χαια κοσμοθεωρία, το κοσμοείδωλο του αρίου αν-
θρώπου, το σημερινό της όνομα.

Δεν είναι μόνον η εκπληκτική διαύγεια, με την οποία ο πνευματικός κολοσσός, χωρίς καμμία υπερβολή, ΄Εβολα, ανατέμνει και διαγιγνώσκει τον σύγχρονο κόσμο, τον εκάστοτε σύγχρονό του κόσμο, από το 1920 μέχρι το θάνατό του, το 1972, είναι ο τρόπος, με τον οποίο σου δίνει να κατανοήσεις την ανώτερη διάσταση αυτών των καθημερινοτήτων, την ουσιαστική πηγή προελεύσεως των, δίνοντας συγχρόνως καθαρή την αίσθηση αυτού του υπαρκτότατου «συνεχούς» από το υψηλότερο έως το κατώτερο, από τον ουρανό στη γη, από τον κόσμο των ιδεών (που δεν είναι λιγότερο υπαρκτός, αλλά απλώς αποτελεί μία υψηλοτέρας, «λεπτοτέρας υφής» τάξεως πραγματικότητα) στον κόσμο της ύλης.

Ο ΄Εβολα είναι ένας στοχαστής πολεμικός, που πολλοί απεκάλεσαν «τελευταίο Ξατρίγια», άλλοι «τελευταίο Ρωμαίο», κι όμως απ' τα γεμάτα θλιβερές διαπιστώσεις κείμενά του, προβάλλει σαν φωτεινή αχτίδα στην άκρη του τούνελ η λύση, μία λύση που έχει βέβαια να κάνει με την καθαρότητα του αίματος και την κατάφασή της.Ο ΄Εβολα είναι ένας φιλόσοφος που ίσως θα έπρεπε να είναι Βασιλεύς, αλλά πάντως ένα πρόσωπο που κανείς εθνικοσοσιαλιστής δεν πρέπει να αγνοεί.

Δεν μπορούμε να αντισταθούμε στον πειρασμό της δημοσιεύσεως ενός ακόμη κειμένου του, ενός αποσπάσματος από το τελευταίο έργο του που εξεδόθη το 1971, με τίτλο «Το τόξο και το ρόπαλο». Οι παρατηρήσεις που κάνει ο μεγάλος σοφός, παρατηρήσεις που ξαφνιάζουν με την απλότητά τους, όπως είναι εθνικοσοσιαλιστικώς πρέπον, γίνονται σήμερα, μετά 15 χρόνια εντονώτατα αντιληπτές, ενώ τότε ήταν απαραίτητο το οξύ αισθητήριό του για να τους δώσει την πρέπουσα προσοχή και διάσταση. Πολλά ίσως φανούν γνωστά, όμως παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει το κείμενο, που θα του δώσει την δυνατότητα να τα δει με μία τελείως διαφορετική προοπτική. Μια προοπτική που δικαιώνει την παρουσία και τον αγώνα της Χρυσής Αυγής, η οποία ακολούθησε την αντίληψη ότι κάθε δράση πρέπει να αντλεί άνωθεν την έμπνευσή της και να κατευθύνεται πρώτα εις τα ανώτερα πεδία.

Τίτλος του αποσπάσματος: «Η φυλή των εφήμερων ανθρώπων.

Από τους αρχαίους χρόνους ήταν αναγνωρισμένο ότι υπήρχε μία αναλογία ανάμεσα στο ανθρώπινο ον και τον μεγαλύτερο οργανισμό που είναι το κράτος. Η παραδοσιακή αντίληψη περί Κράτους — αντίληψη οργανική και αρθρωτή— ανακλούσε πάντοτε την φυσική ιεραρχία των δυνατοτήτων που ιδιάζουν στο ανθρώπινο ον με την πλήρη έννοια του όρου, στο οποίο το καθαρώς φυσικό και σωματικό μέρος κυβερνάται από τις ζωτικές δυνάμεις, οι οποίες υπακούν στη ζωή της ψυχής και στον χαρακτήρα, ενώ στην κορυφή ευρίσκεται η πνευματοδιανοητική αρχή, αυτό που οι αρχαίοι απεκάλουν εσωτερικός κυρίαρχος, το ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ (Σ.Μ. ελληνικά στο πρωτότυπο).

Σύμφωνα μ' αυτές τις ιδέες είναι προφανές ότι κάθε μορφή δημοκρατίας παρουσιάζεται ως οπισθοδρομικό φαινόμενο, ως ένα σύστημα, στο οποίο κάθε φυσική σχέση ανατρέπεται. Το ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ είναι ανύπαρκτο. Η κατεύθυνση προέρχεται εκ των κάτω. Ελλείπει κάθε πραγματικό κέντρο. Μία ανακλητή ψευδοεξουσία και στην υπηρεσία αυτού που είναι χαμηλά —δηλαδή της καθαρώς υλικής, «κοινωνικής», οικονομικής και ποσοτικής πλευράς ενός λαού— αντιστοιχεί, σύμφωνα με την ανωτέρω αναλογία, στην εξής κατάσταση στην περίπτωση ενός ατόμου: ένα πνεύμα και μία πνευματική αρχή που δεν θα είχαν άλλο λόγο υπάρξεως από του να εκπροσωπούν τις ανάγκες του σώματος, που θα ήσαν εν κατακλείδι στην υπηρεσία του.

Η έλευσις της δημοκρατίας είναι κάτι πολύ βαθύ-
τερο και πολύ σοβαρότερο από αυτό που φαίνεται
να είναι σήμερα μόνον από πολιτικής πλευράς, δη-
λαδή η πλάνη και η παντελώς ηλίθια οίηση μιας
κοινωνίας που σκάβει τον ίδιο της τον τάφο. Πραγ-
ματικά, μπορεί να υποστηριχθεί χωρίς αμφιβολία
ότι η «δημοκρατική» ατμόσφαιρα είναι τέτοια, ώστε
δεν μπορεί παρά να εξασκήση, μακροπρόθεσμα,
μία εκφυλιστική επίδραση στον άνθρωπο ως προ-
σωπικότητα και μάλιστα μέχρι τις καθεαυτό «υπαρ-
ξιακές» όψεις της: ακριβώς επειδή υπάρχουν, όπως
τις ονομάσαμε, αντιστοιχίες μεταξύ του ατόμου ως
μικρού οργανισμού και του Κράτους ως μεγάλου
οργανισμού.

Αυτή η ιδέα επιβεβαιώνεται με την εξέταση των
διαφόρων όψεων της φυσικής κοινωνίας. Είναι γνω-
στό ότι ο Πλάτων έλεγε ότι είναι καλόν τα άτομα που
δεν έχουν εσωτερικό άρχοντα, να ευρίσκουν τουλά-
χιστον έναν έξω από αυτά. Σε ότι, λοιπόν, παρουσιά-

σθηκε ως «απελευθέρωση» εκείνου ή του άλλου λαού, που στην πραγματικότητα επεβλήθη πολλές φορές ακόμη και με την καταφυγή στην βία (όπως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο), για να απολαύσουν της «δημοκρατικής προόδου» που εξαφάνισε κάθε αρχή κυριαρχίας, αυθεντικής εξουσίας και τάξεως προερχομένης εκ των άνω, αντιστοιχεί σήμερα, σε ένα μεγάλο αριθμό ατόμων, μία «απελευθέρωση» που αποτελεί εξαφάνιση κάθε εσωτερικής «μορφής», κάθε χαρακτήρος, κάθε ευθύτητος, με μία λέξη, η παρακμή ή η απουσία, στο άτομο, αυτής της κεντρικής δυνάμεως που οι Αρχαίοι απεκάλουν ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ. Και αυτό, όχι μόνον στο ηθικό επίπεδο, αλλά επίσης στο πεδίο της πλέον καθημερινής συμπεριφοράς, στο επίπεδο της ατομικής ψυχολογίας και της υπαρξιακής δομής. Το αποτέλεσμα είναι ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός ασταθών και αμόρφων ατόμων, είναι η εισβολή αυτού που θα μπορούσε να αποκληθεί η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Πρόκειται για μία φυλή που θα άξιζε να ορισθεί ακριβέστερα απ' ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε εδώ και χωρίς να διστάσουμε να προστρέξουμε σε επιστημονικές, πειραματικές μεθόδους.

Ο τύπος ανθρώπων, για τον οποίο μιλάμε δεν είναι μόνον κενός πάσης εσωτερικής πειθαρχίας, δεν έχει μόνον τον φόβο να τεθεί ενώπιος εαυτώ, αλλά είναι και ανίκανος να αναλάβει οποιαδήποτε σοβαρή δέσμευση, ανίκανος να ακολουθήσει έναν ακριβή προσανατολισμό, να επιδείξει χαρακτήρα. Μπορούμε να πούμε ότι εν μέρει δεν το θέλει και εν μέρει δεν το μπορεί. Πραγματικά, είναι ενδιαφέρον να σημειώσει κανείς ότι αυτή η αστάθεια δεν είναι πάντοτε στην υπηρεσία του χωρίς αναστολές προσωπικού συμφέροντος, δεν είναι πάντοτε η αστάθεια εκείνου που λέει: «Δεν είμαστε σε εποχή όπου μπορεί κανείς να έχη την πολυτέλεια να διαθέτει χαρακτήρα». ΄Οχι. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η συμπεριφορά αυτή δρα εις βάρος των εν λόγω προσώπων. Είναι άλλωστε ενδεικτικό το ότι αυτός ο αδύναμος τύπος ανθρώπου παρουσιάζεται το ίδιο και σε χώρες όπου η φυλή και η παράδοση δεν ήταν καθόλου ευνοϊκές (έχουμε υπ' όψη μας πρωτίστως την Κεντρική Ευρώπη και τις Σκανδιναυικές χώρες και εν τινι μέτρω την Αγγλία), καθώς και σε τάξεις, όπως η αριστοκρατία και η τάξη των τεχνιτών, των οποίων οι εκπρόσωποι γνώριζαν να κρατούν, μέχρι μία πρόσφατη εποχή, μία κάποια εσωτερική μορφή.

Η παρακμή κάθε «επαγγελματικής τιμής» —τιμή που υπήρξε πολύτιμη εκδήλωση, στο πρακτικό πεδίο, της ηθικής συνειδήσεως και ακόμη μιας ορισμένης ευγενείας— προέρχεται πράγματι από την ίδια διαδικασία αποσυνθέσεως. Η χαρά του παράγειν, σύμφωνα με την ιδιαίτερη τέχνη σου, δίνοντας το καλύτερο μέρος του εαυτού σου, με ενθουσιασμό και τιμιότητα, υποχωρεί μπροστά στο πιο άμεσο συμφέρον, που δεν σταματά ούτε μπροστά στην αλλοίωση του προϊόντος, ούτε μπροστά στην απάτη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ανάμεσα σε τόσα άλλα: οι απάτες με τρόφιμα, πιο εκτεταμένες και πιο κυνικές από ποτέ, οι οποίες προέρχονται όχι από εγκληματική ανευθυνότητα, αλλά από στυγνή διάθεση κερδοσκοπίας, από καταβαράθρωση εσωτερικού επιπέδου, από έλλειψη κάθε αισθήματος τιμής, αυτής της τιμής, την οποία κατείχαν, σε άλλες εποχές, ακόμη και οι πιο ταπεινές επιχειρήσεις. (Σε ένα άλλο επίπεδο βρισκόμαστε θεατές, παράλληλα με την βιομηχανοποίηση, της προλεταριοποιήσεως και κοινωνικής περιθωριοποιήσεως της «εργατικής τάξεως», αυτών που δεν είναι πλέον παρά απλοί «εργασιοπώλες»).

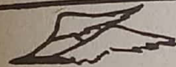
Είπαμε ότι αυτό το φαινόμενο δεν αφορά μόνον το ηθικό πεδίο. Η αστάθεια, η αποφυγή, η ικανοποιημένη ανευθυνότητα, η αδιάφορη αδιορθωσιά εκδηλώνονται μέχρι τις πλέον ευτελείς καθημερινότητες. Υπόσχεται κάποιος κάτι —να γράψει, να τηλεφωνήσει, να ασχοληθεί με αυτό ή εκείνο— και δεν το κάνει. Κανείς δεν είναι ακριβής στην ώρα του. Σε ωρισμένες βαρύτερες περιπτώσεις, η ίδια η μνήμη δεν σώζεται: ξεχνά, είναι αφηρημένος, δυσκολεύεται να συγκεντρωθεί. Οι ειδικοί έχουν άλλωστε διαπιστώσει μία εξασθένηση της μνήμης στις νεότερες γενεές: φαινόμενο που θέλησαν να ερμηνεύσουν με διάφορες περίεργες και δευτερεύουσες δικαιολογίες, αλλά του οποίου πραγματική αιτία είναι η τροποποίηση της γενικής ατμόσφαιρας, η οποία φαίνεται να προκαλεί αληθινή μεταλλαγή της ψυχικής δομής. Και αν θυμηθούμε τί έγραψε ο Βάινινγκερ με επιμονή για τις σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ ηθικής, λογικής και μνήμης, για την υψηλότερη σημασία, όχι καθαρά ψυχολογική, της μνήμης (η μνήμη ευρίσκεται σε στενή σχέση με την ενότητα της προσωπικότητας, εξ αιτίας της αντιστάσεως που προσφέρει στην διασπορά στον χρόνο, στην ροή της διάρκειας. ΄Εχει επίσης ηθική και οντολογική αξία και δεν είναι για το τίποτε που μία ιδιαίτερη ενίσχυση της μνήμης απετέλεσε μέρος των πρακτικών της υψηλής ασκητικής, στον Βουδισμό π.χ.), καταλαβαίνουμε τις βαθύτερες επιπλοκές του φαινομένου.

Και επί πλέον το ψέμμα, το αναίτιο ψέμμα, χωρίς καν έναν σκοπό, αποτελεί φυσικά μέρος του στυλ του εφήμερου ανθρώπου. Εδώ ευρισκόμεθα προ ενός στοιχείου ειδικά «θήλεος». Και αν επισημάνει κανείς σε έναν εκπρόσωπο αυτής της φυλής των εφημέρων ανθρώπων, αυτήν του την συμπεριφορά, εκείνος εκπλήττεται, τόσο φυσική του φαίνεται η συμπεριφορά αυτή, ή πιο συχνά αισθάνεται ότι του επιτίθεσαι και αντιδρά με σχεδόν υστερικό τρόπο. Γιατί δεν θέλουν να «ενοχλούνται». Ο καθείς μπορεί να διαπιστώσει την νεύρωση αυτού του είδους στον κύκλο των κοινωνικών του σχέσεων, όσο λίγη προσοχή και αν δώσει. Και, όποιος έχει την ανάλογη ηλικία, μπορεί να παρατηρήσει πόσο ωρισμένα πρόσωπα, που είχε την ψευδαίσθηση να θεωρεί φίλους, έγιναν σήμερα, μετά τον πόλεμο, τελείως αγνώριστα.

΄Οσον αφορά τον κόσμο των πολιτικών, με τις κομπίνες και την διαφθορά του, που χαρακτήριζαν πάντοτε τις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, αλλά που είναι σήμερα ακόμη εμφανέστερες, δεν αξίζει καν τον κόπο να κάνουμε λόγο, τόσο πολύ η φυλή του εφήμερου ανθρώπου, ταυτόσημη πέραν κάθε ετικέττας και κόμματος, αναπαύεται στην μακαριότητά της. Πρέπει να παρατηρήσουμε ότι, συχνότατα, δεν αποτελούν εξαίρεση εκείνοι που πρεσβεύουν «δεξιές» ιδέες, διότι γι' αυτούς οι ιδέες αυτές καταλαμβάνουν μία παράμερη θέση, χωρίς άμεση σχέση και αναγκαστική συνέπεια στην υπαρξιακή τους πραγματικότητα. Αξίζει περισσότερο να επισημάνουμε μία κάποια τρέχουσα διαφθορά, ιδιαίτερα στο σεξουαλικό πεδίο, που εξαπλώνεται μεταξύ των νέων «χειραφετημένων» γενεών που προέρχεται λίγο πολύ από την «dolce vita». Δεν αντιστοιχεί σε τίποτε θετικά αντικομφορμιστικό, δεν πρόκειται για την κατάφαση της υψηλοτέρας ελευθερίας, μιας ισχυρότερα εκφρασμένης προσωπικότητος. Πρόκειται μάλλον για ένα απλό «δε βαρυέσαι», μία παθητικότητα, μία κοινότυπη, ευτελή πτώση στάθμης— τόσα πράγματα, στα οποία θα επανέλθουμε όταν θα εξετάσουμε το παρασκήνιο ωρισμένων ιδεολογικών ρευμάτων της εποχής μας, που κηρύττουν την «σεξουαλική ελευθερία». Η θέση, όπου έπρεπε να ευρίσκεται ενθρονισμένος ο «εσωτερικός άρχων», για να αντιτάσση τον καθαρό νόμο του είναι του σε κάθε εξωτερικό νόμο, σε κάθε υποκρισία και κάθε ψέμμα (Στίρνερ, Νίτσε, ΄Ιψεν), η θέση αυτή είναι κενή. Ζει κανείς από μέρα σε μέρα, με ηλίθιο τρόπο κι αυτό είναι όλο. Εξ ου και κατά τις σπάνιες στιγμές της συνειδητοποιήσεως, η αηδία και η πλήξη.

Απουσία εξουσίας, αληθινών ηγετών, στο εξωτερικό, στο πεδίο του Κράτους —και απουσία εσωτερικής μορφής, δομής στα άτομα: Τα δύο πράγματα είναι αλληλέγγυα, το ένα συνεργεί για το άλλο, μέχρις σημείου να μας κάνει να σκεφτόμεθα ότι πρόκειται μάλλον για δύο διαφορετικές όψεις ενός μοναδικού φαινομένου των εξελιγμένων και δημοκρατικών καιρών μας.

ΗΝΙΟΧΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συναγωνιστές,

αφού σας εκφράσω τους πλέον θερμούς αγωνιστικούς χαιρετισμούς και σας συγχαρώ για το ήθος, την τόλμη και την πίστη, που σας χαρακτηρίζουν, στην Νέα Μάχη υπέρ της Φυλής που διεξάγετε από το πρωτοπορειακό ελληνικό εθνικοσοσιαλιστικό περιοδικό, τη Χρυσή Αυγή, θα ήθελα να φιλοξενήσετε μερικές σκέψεις μου, με αφορμή την δημοσιευθείσα στο προηγούμενο τεύχος υβριστική επιστολή του Γ.Γ. του Εβραϊκού Συμβουλίου.

Ο εν λόγω κύριος, αρχηγός της εβραϊκής μειονότητας, προς την οποία μεγαλόστοργα η πατρίδα μας παρέχει την φιλοξενία της και ένα σωρό προνόμια, ζητά, επισείοντας την απειλή του νόμου, να αφαιρέσει το δικαίωμα από ΄Ελληνες πατριώτες να τιμούν την εθνική τους μνήμη, επειδή αυτή αποκαλύπτει τον εγκληματικό και προδοτικό ρόλο που διεδραμάτισαν οι ομόφυλοί του εις βάρος της πατρίδος μας σε κρίσιμες όσο και τραγικές στιγμές της ιστορίας μας και μάλιστα προσκομίζοντας στον ιστορικό ερευνητή αδιάσειστες μαρτυρίες που αποδεικνύουν τελεσίδικα τον ρόλο αυτό.

Την ίδια στιγμή, ο κύριος αυτός και οι όμοιοί του σε όλο τον κόσμο πασχίζουν με λύσσα να διατηρήσουν άφθαρτη τη δική τους εθνική μνήμη, καλλιεργώντας και συντηρώντας τον μύθο των 6 εκατομμυρίων Εβραίων, δήθεν θυμάτων του εθνικοσοσιαλισμού. Επιδιώκουν έτσι να δημιουργήσουν ένα μόνιμο σύμπλεγμα στην ψυχή των ευρωπαϊκών λαών που θα τους αναγκάσει να αποδεχθούν την ολοκληρωτική υποδούλωσή τους στον Εβραίο δυνάστη της υφηλίου. ΄Ετσι φθάσαμε στη μόνιμη ανάμιξη των Εβραίων στα πολιτικά πράγματα της Ευρώπης, όπου υπαγορεύουν όρους και απαιτούν την επιβολή της δική τους θελήσεως, όπως στην πρόσφατη περίπτωση Βαλντχάιμ.

Ακόμη οι Εβραίοι διατηρούν με πρωτοφανή φανατισμό τις παραδόσεις και γιορτές τους. Αυτές συνήθως δεν είναι τίποτα περισσότερο από την ανάμνηση της εκάστοτε επιτυχημένης διαβρώσεως του ευρωπαϊκού λαού εκ μέρους τους. Την ίδια ώρα νοθεύουν αυτόν τον λαό, ώστε να λησμονήσει τις δικές του.

Χρειάζεται πράγματι μεγάλο θράσος για να εκτοξεύσει κανείς την απειλή που ο Γ.Γ. του Εβραϊκού Συμβουλίου τολμά να εκτοξεύει εναντίον της Χρυσής Αυγής. Δεν θα πρέπει όμως να μας παραξενεύει το γεγονός αυτό, όπως δεν παραξενεύει γενικά εμάς τους Ευρωπαίους το στυγνό πνευματικό και υλικό μας ξεζούμισμα από έναν εκμεταλλευτή που παρουσιάζεται σαν θύμα μας, όπως δεν μας παραξενεύει το πισώπλατο μαχαίρωμα του ευρωπαϊκού πολιτισμού στις κρίσιμες ιστορικές στιγμές. Γιατί γνωρίζουμε ποιός βρίσκεται πίσω από τις ύπουλες αυτές δραστηριότητες και θα τον πολεμούμε έως ότου τον αποβάλουμε οριστικά από την ευρωπαϊκή γη.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία

Σ. Φ.

Μαρούσι - Αθήνα

Αγαπητέ συναγωνιστά Σ.Φ.

Η επιστολή σου εκφράζει τα συναισθήματα πολλών εντίμων Ελλήνων, όπως είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε από παρόμοιες με τη δική σου επιστολές που λάβαμε τις τελευταίες εβδομάδες. Δημοσιεύουμε τη δική σου γιατί αποτελεί ένα γλαφυρό όσο και πειστικό κείμενο που θα πρέπει να κάνει πιο σκεπτικά τα φερέφωνα της εβραϊκής προπαγάνδας. Αυτή η προπαγάνδα δεν είναι μόνο αντιεθνικοσοσιαλιστική αλλά πρώτιστα ανθελληνική.

Αρκεί μόνο μια ματιά στη φιλολογία που έχει αναπτυχθεί γύρω από τη διένεξη Ελληνισμού - Εβραϊσμού για να πεισθεί κανείς ότι η ανθελληνική προπαγάνδα είναι η κύρια ασχολία των Εβραίων που διαμένουν στην Ελλάδα. Δεν θα επεκταθούμε άλλο γιατί θεωρούμε ότι η θέση των εθνικοσοσιαλιστών διαφαίνεται ξεκάθαρη, τόσο στα τεύχη 4 και 5, όσο και στην επιστολή σου. Απλά δηλώνουμε ότι θα συνεχίσουμε να είμαστε ο τελευταίος προμαχώνας της Φυλής εναντίον όλων των δυνάμεων που την επιβουλεύονται.

rudolf hess

Η απόφασίς μου να εκτελέσω αυτή την αποστολή ήταν η σκληρότερη, που έλαβα ποτέ στην ζωή μου. ΄Εγινε όμως ευκολώτερη όταν φαντάσθηκα τις ατελείωτες σειρές των φερέτρων τόσο στην Γερμανία όσο και στην Αγγλία, με τις μητέρες να ακολουθούν με φοβερό σπαραγμό. Είναι αλήθεια πως δεν επέτυχα τίποτε. Δεν μπόρεσα να σταματήσω την τρέλλα του πολέμου αυτού, ούτε να αποτρέψω την καταστροφή της ηπείρου μας, που είχα προβλέψει. Δεν μπόρεσα να σώσω τους ανθρώπους μας, αλλά αισθάνομαι ευτυχής για το γεγονός ότι τουλάχιστον προσεπάθησα.

RUDOLF HESS